

PRESEDNIK REPUBLIKE SVOBODA IN GENERALNI SEKRETAR KP ČSSR DUBČEK MED LJUDSTVOM: nikoli tako enotni kot sedaj

DNEVI, KI KUJEJO ENOTNOST

PRAGA, konec julija. Praško poletje je dokaj muhavo: spreminljivo oblačno z občasnimi padavinami in ohladičevji. V nekem smislu ustreza vremenoslovska napoved tudi politično: na neuradni borzi novic prodajajo in kupujejo najrazličnejše, tudi najmanj verjetne vesti; Celzijev termometer sicer kaže nizke temperature, v političnem termometru pa se je povzpelo živo srebro dokaj visoko, čeravno tega na zunanji ni videti. Čehi namreč mojstrsko obvladajo situacijo, tako vodstvo kot javnost, zato je dajala Praga v teh dneh prej videz evropskega vlemesta v polnem turističnem razmahu kot pa prestolnice, nad katero je ležala mora navzočnosti dokaj močnih sovjetskih tankovskih in raketnih enot, ki so ob začetku tako imenovanih »štabnih manevrov« prišle v deželo v piclih 48 urah, »odhajajo« pa že četrty teden.

Po praških ulicah se te dni pretakajo reke avtomobilov vseh mogočih registracij, od vzhodnih do zahodnih: Serenissima ob Vltavi daje podobo kozmopolitskega Babilona, v katerem slišiš vse mogoče jezike, pa tudi novinarske kolonije iz ure v uro naraščajo, tako da je prava umetnost, dobiti hotelsko sobo. Na obmejne prehode so se razkropili reporterji, ki v različnih novinarskih zvrsteh javljajo vsebinsko enako ugotovitev: dotok tujcev iz zahodnoevropskih držav ne poje, marveč narašča. Zmotno bi bilo misliti, da je ta vest bodrilna samo za CEDOK, to je češkoslovaško potovalno agencijo, za hotelirje in za številne neuradne prekupevalce z devizami. V današnjih razmerah jo je doživeto in prižadeto vesel sleherni Čeh in Slovák, saj iz dejstva samega lahko razbere dvojje: prvič, da mednarodna javnost ne pričakuje prevelikih dramatičnih zapletov, in drugič: če bi do takih zapletov vendarle prišlo, bi se drama (ki pa jo vsaj za zdaj skoraj vsi izključujejo kot mogočo) odigrala pred očmi najširše mednarodne javnosti.

V ČAKANJU PRISRČNEGA SLOVESA

V domala vseh prenapolnjenih lokalnih naletih na vesele in dobro razpoložene družbe turistov. Rusi, ki jim »Pri kelih« Palivec z dolgo pipo v ustih (za televizijski posnetek je moral poleg uglasujoče lajne prenesti tudi to) toči: plzenskega piva, ni so pokazali niti stotinke tiste zaskrbljenosti za usodo češkoslovaškega socializma in za »ogroženost« svoje atomske domovine, kot jo izpričujejo dokumenti, ki jih je podpisalo in razposlalo njihovo partijsko vodstvo.

Očitno tudi sovjetski vojak, ki so sodelovali na štabskih manevrih sil varšavskega pakta, niso prav nič v skrbeh. Neki kapetan je novinarjem »Rude prava« zaupal, »da je dežela strašno lepa in gostoljubna, in da se bo na Češko rad vrnil kot turist«, neki drugi sovjetski oficir pa je, obkrožen od množice Čehov, ki so se prišli posloviti od odhajajoče enote (če je odšla, seveda ni znano), iskreno priznal: »Počutili smo se pri vas kot doma, lepo je pri vas in gostoljubni ste, toda doma je vendarle najlepše...«

Ni pa čisto zanesljivo, če je takih misli tudi maršal Jakubovskij oziroma tisti, ki načrtujejo gibanje sovjetskih enot v smeri proti izhodiščnim oporiščem v ZSSR, v NDR in morda na Poljskem. Casopisi vsak dan obveščajo, kako se te čete premikajo; trop zahodnih dopisnikov bi bil rad navzoč pri prisrčnem slovesu, ki ga češkoslovaško ljudstvo in predstavniki njihovih oblasti pripravljajo volakom bratske armade, toda zdi se, vsaj kar dopisnike zahodnih agencij in listov zadeva, da so doslej zastoj zapravljali svoj čas. Pred dnevi je bilo na primer javljeno, da se oblikuje »sovjetska kolona več tisoč motornih vozil, ki bo, kot se pričakuje, zapustila češkoslovaško ozemlje v naslednjih 48 urah in se vrnila v svoja oporišča zunaj meja ČSSR«. Ko je teh 48 ur izteklo, pa smo v časopisu brali, »da je kolona 120 kamionov petnajst minut pasirala obmejni prehod, potem ko so se vojaki v najbližnjem obmejnem mestu ustavili za dve uri in pol, da bi si nabrali novih moči za nočni pohod«.

Pri tem seveda ne manjka pozdravnih nagovorov, pionirjev in mladine s cvetjem ter vojaške godbe. Toda ta ritual bratskega in iskreno prisrčnega poslavljanja ljudi vendarle ne more odvrniti od osnovne misli, ki lebdí v zraku: kdaj le bomo lahko zasuli s cvetjem sovjetske tanke in zaželeli njihovim vozačem srečo pot ter jim povedali, da jih bomo kar najbolj iskreno in gostoljubno sprejeli, ko se vrnejo, oprtani s fotografskimi aparati kot turisti.

SLOVAŠKO ČEŠKA ROKADA

Odgovora na to vprašanje ne ve nihče. In ker ga nihče ne ve, je razumljivo, da se množe najrazličnejše kombinacije. Sleherni Pražan, ki je pripravljen s tabor razpravljati o trenutnem položaju, ti bo vedel povedati, da glavnina sovjetskih tankovskih enot »počiva« na Slovaškem. Ta okoliščina dobi čisto določen prizvok, če ob njej nanizamo vrsto drugih dejstev. Znano je na primer, da je bila Slovaška pred petimi leti žarišče demokratičnega prebujanja in da je bila Bratislava takrat v žaru prepornega ognja, medtem ko je bila takrat Praga konservativno mrzla kot led. Nobena skrivnost pa ni, da je ta proces na Slovaškem »zamrznil« in da je danes Praga gonilna sila procesa, ki se imenuje demokratizacija. To, da sovjetski tanki »počivajo« na Slovaškem po naključju, noče nihče verjeti. Toliko manj, ker je sovjetski tisk, pa tudi tisk drugih podpisnic »varšavskega pisma« (delna izjema je Madžarska) za oktavo zvišal ton. Ne opozarja več samo na delovanje »antiosocialistične« sil, marveč odkrito obtožuje del češkoslovaškega partijskega vodstva, da je odgovorno za to početje, in da ga celo »podpira« v tem okviru pa ima poseben pomen sklicevanje na »zdrave sile«, ki naj vstanejo v obrambo »ogroženega« socializma v ČSSR, in pa prav tako neprikrita zagotovila, da pri tem lahko računajo na vsestransko podporo bratskih socialističnih dežel. Skratka, človek z ulice ne verjame v to, da bi bila proti sedanjemu osvetojučemu procesu demokratizacije odkrito in neposredno uporabljena tuja vojaška sila.

NADALJEVANJE NA 6. STRANI

uredniška sporočila

Že v prejšnji številki smo vam obljubili, da bomo poskusili ustreči željam naših bralcev, da bi svedeli kar največ o češkoslovaški. Dopisnika Janez Staniš in Miran Šuštar sta nas iz Prage v tem izdatno podprla, poleg tega pa smo poskusili številko, ki je pred vami, urediti tako, da bi bilo v njej kar največ zanimive snovi o češkoslovaški, ki je v teh tednih gotovo v središču svetovne pozornosti. Nastala je torej nekakšna »češkoslovaška številka«, podobno kot smo v preteklosti ob zadnji olimpijadi postregli našim bralcem z japonsko številko.

Tofa smo v nedeljo zvečer zmanjšali pri telefonu. Namesto v nedeljo zvečer objavljenega dnevnika, se je v ponedeljek zjutraj pojavil ves shujšan v uredništvu: »Hvala bogu je, pesmi poletja« konec. Pa pravijo nekateri, da je bil to za mene dopust...« Obljubil je, da se bo poboljšal v točnosti oddajanja rokopisov (to vedno obljublja) in da ne bo več pel, ker ima pevcev in popevkarjev dovolj za vse večne čase.

V prihodnji številki bomo začeli objavljati roman, ki bo zaradi svoje razgibanosti gotovo priklenil vse vrste naših bralcev. Že prvi roman Petra O'Donnella o ženskem Jamesu Bondu »Modesty Blaise« ste spremljali z velikim zanimanjem, zagotavljam vam, da je roman o lepi junakinji Modesty, ki ga bomo objavljali pod naslovom »Gospa vabi v onostranstvo«, še mnogo bolj zanimiv in napet. Ne zamudite tedaj začetka v prihodnji številki.

PREJEVALCI KOTREJA, POCORI

V četrtek, prvega avgusta, bo gostovalo naše lepeše uredništvo v Romani. V gostilni »Na vratah« bo novinarja Bernarda Rakovec od petih do sedmih zvečer prav rada pokramljale v vasni, ki ji bodo vedeli povedati kaj vsega, česar se ne da povedati o sebi in o svojem kraju.

Na svidenje v četrtek!

ČEŠKOSLOVAŠKA ŠTEVILKA TEDENSKE TRIBUNE

V tej številki smo zaradi zanimanja naše javnosti za dogodke na Češkoslovaškem posvetili velik del vsebine ljudstvu in državi, ki preživlja prav zdaj težke in velike trenutke svoje zgodovine.

Izdaja in tiska CP »DELO« v Ljubljani — Glavni in odgovorni urednik Zoran Jerin — Uredništvo Ljubljana, Tomšičeva 3/II, p. p. 150-III, tel.: 23-522 do 23-526. Prodajni oddelek: Ljubljana, Šubičeva 1, telefon 20-463. Naročnina: celoletna 48 N din, polletna 24, četrtletna 12, mesečna 4 N din. Za tujino, plačana v Jugoslaviji, celoletna 96 N din, mesečna 8 N din, plačana v tujini — na KB Ljubljana, Šubičeva 2, št. 501-620-7-32000-10-160 — celoletna: v USA dolarjih 7,70, v britanskih funtih: 3 funte 4 šilinge, v zahodnonemških markah: 31 mark, v švedskih kronah: 40 kron, v italijanskih lirah: 4800 lir — Oglasni oddelek: Ljubljana, Šubičeva 1, telefon 21-896. Številka žiro računa SDK 501-1-167. Rokopisov ne vračamo.

POSEBEN DOPIS ZA

VISOKO KVALITETNA SODOBNO EMBALIRANA

ODMEVI

MALOMARNOST

V rubriki »Svet, ki v njem živimo« ste pisali o značajih za slovenske odličnjake — seveda v hrvaškem jeziku. Bralco Drago Flisar iz Murske Sobotne je v prejšnji številki povprašal, kako se kaj takega more zgoditi in zaprosil za pojasnilo sekretariata za šolstvo. Odgovora še nismo prebrali.

Vaš tednik ima precej bralcev, zato to ne bi bil več le odgovor bralcu iz Murske Sobotne, temveč vsem nam. Žal se mi, da boste v prihodnje morali takšna vprašanja naslavljanjati na ljudi s primkom in imenom ter polnim naslovom, sicer odgovora ne bo.

TINE SEVNIK, Kranj

400 LIR ZA KUBIK

Res je, kar pišete o avtoprevoznikih. Naši prevozniki mislijo, da morajo plačati kupljeni tovornjak v najkrajšem času in še kaj zaslužiti zraven. Zato so cene prevozov naravnost oderuške. Resnica bo tudi, da avtoprevozniki niso krivi sami, kdo bi prodajal ceneje, če lahko dražje! Krivda bo v neutrejenih zakonih, ki so dopuščali različne obdavčitve avtoprevoznikov v različnih občinah. Navkljub obilici avtoprevoznikov zasebniki težko naročijo prevoz, saj večina avtoprevoznikov dela pogodbeno s podjetji, ker se letem to bolj splača, kot pa da bi imeli lastne tovornjake in lastne soferje. Ni kakor ne mislim, da je vsak avtoprevoznik bogataš in še zdaleč nisem prištel, da so pri nas pri manjših prevoznih dohodkih cene prevozov ne kajkrat višje kot na primer v sosednji Italiji.

GUIDO URBANČIČ, Koper

ZA KMETA JE DOBER

Pisec odmeva iz Čateža je eden izmed tistih, ki misli, da ima kmetijstvo v mezinici. Zelo se moti, če mi-

sl, da je naš kmet proti izobrazbi. Večina želi čimbolj izobraziti svojega otroka, toda kako, ko pa za to ni denarja!

O kmetijstvu povern še to, da družbena posestva vodijo izobraženi ljudje, kljub temu pa jih neredko spremljajo milijonske izgube. Naš kmet mora plačevati gnojila in še marsikaj drugega po višjih cenah kot družbena posestva, pridelke prodaja po nižjih cenah. Pri tem mu ne pomaga nobena izobrazba. Prav zaradi tega je pri nas malo mladih ljudi, ki bi po končani šoli hoteli ostati na kmetiji.

ANTON SKAFAR
Gotovlje

Ali sploh veste, kdo je kriv, če morajo kmečki otroci namesto v šole na polje? Mnogo bolj kot kmečki starši bi bili potrebni kazni tisti, ki malomarno in neodgovorno sprejemajo zakone in predpise.

Vprašam samo dvojje: ali učni program zadnjih letnikov osnovne šole ustreza otrokom, ki bodo ostali na kmetijah? So kmečki otroci gnotno preskrbljeni v času šolanja?

Mnogo kmečkih otrok nima niti dovolj hrane, da o obleki, obutvi in denarju za šolske potrebščine ne govorimo. Tega nimajo niti njihovi starši. Kje naj skupnost vzame denar? Odprti hlevi in druge neumnosti so stale milijarde, torej za denar ni skrbi.

IVAN NOVAK
Sempeter v Sav. dol. Dobriča vas

ZA ZAPUSČINO GROFICE LICHTENBERG GRE

Ne bi bilo odveč, ko bi se vaš reporter pozanimal za rodovnik obubožanih grofov Lichtenberg. Mogoče so v kakšni zvezi z Lichtenbergi, ki so živeli ob Ljubljani? Še poprej pa pogledajte ponatis Slovenskega poročevalca iz leta 1938 — 1941, ki je izšel v Ljubljani 1951. leta, glej opombe št. 244 na strani 329 (S. P. z dne 9. 12. 1941).

Ali je vdovec Hans Schollmayer Lichtenberg v kaki zvezi s sinovoma Karla Lichtenberga, ki sta jo 1942. leta popihala?

N. N., Izola

EKSKLUZIVNA MODNA NOVOST IZ ANGLIJE V I. NADSTROPJU TRGOVSKE HIŠE

- ŽENSKÉ PLETENINE IZ VOLNE IN SINTETIKE:
- garniture (pulover, jopica)
- puloverji z dolgimi in kratkimi rokavi,
- »puli« puloverji,

- MOŠKE PLETENINE IZ VOLNE IN SINTETIKE:
- puloverji (z »V« in okroglim izrezom)
- brezrokavniki

nama

MODNE BARVE — IZBRANI MODELI — PRIMERNO ZA POLETNE DNI TER ZA JESENSKO IN ZIMSKO SEZONO

ZDAJ PA NA DELO!

DO ČETRTKA, 8. AVGUSTA, BOMO SPREJEMALI DOPISNICE Z NAGRADNIMI KUPONI ZA JULJSKI BRILJANTNI PRISTAN, KI GA ZA BRALCE TEDENSKE TRIBUNE VSAK MESEC POKLANJA

DARWIL

Pred vami je peti nagradni kupon, ki ga morate s prvimi štirimi nalepiti na dopisnico in poslati z vašim naslovom na naš naslov

Uredništvo TT
P. P. 150/III
Ljubljana

To je vse. Pa veliko sreče! Sicer pa vas poslovalnica Darwila v Trstu, ki je največja specializirana zlatarska trgovina v Evropi vabi, da si ogledate izreden izbor najboljših italijanskih zlatarskih delavnic. Ne bo vam žal. Trgovina na trgu San Antonio Nuovo 4 vas čaka.

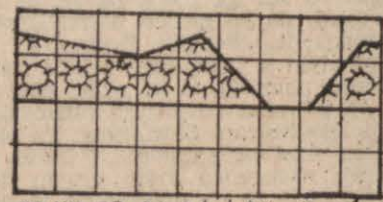
NAGRADNI KUPON

JULIJ - št. 5

DARWIL

VREME

Po dvotedenski hladni deževni dobi se je nad zahodno in srednjo Evropo ustalilo področje visokega zračnega pritiska. Tako se nam obeta lepo in toplejše vreme. Temperatura morja 29. julija ob 7 uri zjutraj: Koper — 22, Portorož — 23, Blejsko jezero — 18, bazen v Radenci — 19 stopinj Celzija.

POGOSTNOST PADAVINSKIH IN SUHIH DNI MED 27. JULIJEM IN 4. AVGUSTOM PO DOLGOLETNIH OPAZOVANJIH

OGLEDALO

20.50 Če bogovi hočejo — dramatisiran roman v nadaljevanjih (L) (Delo — Priloge RTV — spored za četrtek, 1. avgusta)

Ne samo tu — vsi sporedi najavljajo »Odisejo« po dramatisiranem romanu. Kolikor vemo, so se začeli z romani ukvarjati dokaj pozneje. Homer pa je napisal dva epa, junaški pesnitvi.

USLUZBENKA, 36, osamljena, ljubiteljica narave, želi 80.000 S din. Pišite na naslov: spoznati inteligentna, nealkoholika, ki si želi ustvariti topel dom. Ponudbe pod »Samo resno«.

(Nedeljski dnevnik 28. julija — Zenitovanske ponudbe)

Dovoljujem si pripomniti, da je v ta oglas močno posegel tiskarski skrat.

Samo še nekaj ur. Samo še trenutek. Samo še hip (odvisno od tega, kdaj prebrat STOP) in začel se bo filmski festival v Pulju, ki ne bo navaden festival, pač pa festival domaćega filma, kar je seveda nekaj več.

(STOP 27. julija do 2. avgusta — Na Stopovnem kanalu)

Zvečer 28. julija je oganjen z obzidja starodavnega Vespazijanovega amfiteatra oznanil začetek letošnjega, po vrsti že petnajstega festivala jugoslovanskega filma.

(STOP 27. julija do 2. avgusta — Prvi skandali v Pulju)

Priporočamo branje točno po straneh: ker 8. stran napoveduje, o tem 10. stran istega STOPA že poroča.

POEZIJA NEREDA — Jack Konfinan (Tovariši 30. julija — humoreska na 60. strani)

Včasih se ni dobro preveč truditi s tujo pisavo: Zak Konfino je na primer naše gore list, rojen 1892 v Leskovcu, upokojeni vojaški zdravnik in pisatelj.

Polletja meni, da je bila na delu mednarodna banka, ker bo mogoče spraviti tolikšno količino dragocenosti v denar samo v tujini.

(TT 10. julija — Drugi obisk pri Eatinovi)

Uhoga mednarodna banka: zdaj se mora zatekati že k roparskim podvigom, da si prisrbi dovolj denarja za poslovanje.

Riminci se blešči v lučeh. Ze dalj časa je pred Riminijem stala grožnja odkritega spopada med Otokom rož in Italijo.

(Nedeljski dnevnik 21. julija — Kratko povzetek nove drame)

Ce je že Dante pisal »Francesca da Rimini« in vsi Italijani za njim prav tako, ni posebnih potrebe, da pri nas pisemo Riminci z dvema »ne«.

REZERVIRANO ZA TOFA: PESEM POLETJA 1968

PREPEVAMO IZ DNEVA V DAN

● BLED — SOBOTA

Iskreno povedano bi moral svoj dnevnik spremeniti v — nočnik. Ekpa »Pesmi poletja« bi lahko mirne duše posvojila tisto znamenito geslo z Darmola — Kadar vi spite, mi delamo! Do polnoči je običajno koncert, potem pa ponavadi vsak za sebe — poje (v tem glagolu se prvi samoglasnik najčesče preljuje v i). Nočno delo je seveda napor in najkriviceje je to, da sploh nismo plačani po učinku.

— Kaj bi morali spremeniti na festivalu? sem vprašal zagrebškega novinarja Frana Potočnjaka, ki je bil skoraj na vseh festivalih zabavne glasbe, pa je odgovoril kot iz topa:

— Dnevnič!

Po dolgoletnih festivalskih izkušnjah mu najbrž ni bilo priti težko do tako modrega zaključka.

To noč, ko se je petek že prevajal v soboto (in smo torej še vedno v Portorožu), je večji del ekipe odšel večerjati v gostilno »Pri Slavku«. Slavko, lastnik gostilne, je namreč Srb in se je nadvse raznežil med svojimi rojaki.

— Eh, lahko vam, Srbom med Srbi, ali meni... je potožil lastnik domne gostilne. Pero Zlatar, urednik »Plavega vjesnika«, pa mu ni ostal dolžan:

— Težko Srbu med Slovenci, toda se izplača!

Opoldne smo se peljali skozi Ljubljano in bil sem ganjen. Bela Ljubljana, belo oblečeni miličniki, bele ceste in podvoz je bil se zmeraj podvoz, čeprav me že tri tedne ni bilo v Ljubljani in se še nihče ni spomnil, da bi bilo boljše zgraditi nadvoz.

— Nihče nas ne čaka! je nekdo pripomnil kisto, ko smo se peljali mimo praznih pločnikov. Čudno, tudi meni se je zdelo čudno! Včasih smo vsako delegacijo iz Beograda pričakali z zastavami...

Zato pa je bilo na Bledu bolj veselo. Narodne noše, kočijaži, rdeči nageljni in frakli slikovke za topel pozdrav. To so pozdravi. Pozdravi in pol!

Zdaj sem tudi jaz prišel v svoj revir.

Pred hotelom Toplice sem v neznanosti gneči delil slike... Ali se ne bere imenitno. Delil sem slike, rdeči nageljni, delil sem slike Lole Jovanović-Novakovič, ki ima dve ime, pa tudi poje za dva. Sicer ji pa tu, di drugega ne ostane, kajti zvečer so se v nabit festivalni dvorani prav njej pokvarile zvočne naprave, pa jo je Lola zažgala kar brez mikrofona.

Ker imajo Slovenci radi otroke in Vice Vukova, ki poje pesem »Darovi za vse otroke«, je Vice seveda spet zmagal in tako ima zdaj že dvajset točk naskoka pred Djordjem Marjanovičem.

Ivica Serfezi je bil na Bledu tretji. Tenkočutnim Kranjem je bila zelo všeč njegova pesem »Ko ti vsi obrnejo hrbet, poišči mamor«.

— Kadar ti vsi obrnejo hrbet, poišči očeta! je rekla Alenka Pinterič, ki je na Bledu sredi rojakov dobila en sam glas!

Med občinstvom je bil njen oče! Meni pa se zelo čudno zdi, da imamo Slovenci tako malo spoštovanja do

Lada. Bil je sicer sedmi, toda zadnji med pevci krepkejšega spola.

Saj je Lado vendar eden redkih Slovencev, katerega tudi v Beogradu večkrat slišimo...

● Nedelja — Sisak

»Na našo veliko žalost odidemo z Bleda že zelo zgodaj. Prosimo vas, da ste ob 7.30 vsi v svojih avtomobilih!« Takšno je bilo današnje službeno obvestilo.

Obup. Sredi noči.

Karavana ne pozna nedelje... Zagrebški predstavniki so z domotožnimi očmi strmeli v svojo prestolnico, ko smo drveli mimo nje...

— Ko bom prišel domov, mi bodo lastni otroci rekli stric se je žalostil kolega Pero Zlatar.

V Sisku so nas pričakali ljudje in dež.

Kje si blagodejno sonce?

V hotelu »Panonija« sem se jaz v sedel na posteljo. Pero pa na telefon. Jasno, telefoniral je sinu.

— Kdo je zdaj prvi? je spraševal sin Stipica. — Djordje ali Vice?

— Vice, Vice! moj mali! je očetovsko poročal Pero — Djordje je zdaj drugi!

— Veš tata, Djordje čaka zdaj na svoj teren?

— A kje je ta njegov teren?

— In kje, kot da ne veš? V Rusiji! (Jabolko ne pade daleč od drevesa!)

— Tata, zakaj pa Arsen raje ne poje? — Ko bi vsi ljudje sveta?

— Veš sine, ne smejo peti starih melodij.

— Eh, kot da so te, ki jih zdaj pojejo, nove?

(Lahko očetu s tako kritično navdahnjenim sinom).

— Tata, zakaj mi pa Vice ne poše dani?

— Kakšnih dani? se je začudil očka Pero.

— Kakšnih neki? Kaj se pa potem Vice dela važnega in kar naprej poje »Darila za vse otroke«.

— Dobro sine, kaj bi ti rad?

— Nušo Marovič.

— Nuša Marovič je vendar manekenka, ne pa igračka!

— Zakaj pa pravi potem napovedovalec na modni reviji, ko pride teta Nuša: »Tudi ta model je lahko vaš«!

Pero me je obupano pogledal in odšel sem na koncert.

Prepričan sem bil, da bi tudi Pero v tistem trenutku raje poslušal popevke kot pa odgovarjati na vprašanja svojega sina, ki, mimogrede, sploh še ne hodi v šolo...

— Mislim, da moja končna zmaga ni več vprašanje? mi je smeje se dejal

po koncertu Vice Vukov, ki je sam dobil več glasov kot vsi drugi pevci skupaj. — Tudi Osijek je moje mesto...

● Osijek — ponedeljek

Zvečer Vice ni več trdil, da je Osijek njegovo mesto. Morda je Osijek res njegovo mesto, če v njem ni Djokistov.

Ce jih ni, pa pridejo. Ce ne gre Mohamed h gori, pride gora k njemu. To sicer za Mohameda ni veljalo, velja pa za Djordja Marjanoviča. Ce ne pride on k Djokistom, pridejo Djokisti k njemu.

Prva javna tajnost je že, da sta se dva nabit polna avtobusa navdušenih Djokistov pripeljala na koncert v Osijek. Nekateri trdijo, da je bil tudi vlak danes nekoliko bolj nabit.

Djordje je zvečer radostno zmagal. Vice je bil drugi in zaskrbljen.

● Subotica — torek in sredo

V Subotici smo bili dva dni, nekateri pa smo bili zelo zato, da bi ostali kar ves teden. Take pozornosti pa se ne! Čakal nas je ciganski orkester, pol Subotice, konjeniki v srednjeveških nošah in piloti v avionih, ki so se spuščali tik nad strehe avtomobilov.

Potem je dobil vsak svojega spremljevalca (ne spremljevalko!) in zjutraj nas je čakala na nočni omari čaša mleka in zraven dva — aspirina!

Na festivalu že marsikoga temeljito boli glava tudi brez breskovega žganja, ki je subotičski specialiteta (jaz sem že predlagal, da bi poleg Forda, Trevirein, Sponije, prihodnje leto privabili k sodelovanju še tovarno aspirinov Bayer, ali pa vsaj ljubljanski Lek!).

V Subotici je dobila nič koliko čestitk tudi naša rojakinja Alenka Pinterič. Čestitke so deževale z vseh strani. Pa ne na koncertu, že prej.

Imela je namreč rojstni dan. Upam, da ne bo zamere, če povem, da je bil to dvajseti šele dvajseti...

— Ali veš, da nisi več teenagerka!

Kaj bo pa zdaj?

— Pobjoljšala se bom!

Subotičani so super gentlemani.

Za svoj rojstni dan tudi na koncertu ni bila zadnja, ampak šele predzadnja.

Z epopejo zmag je spet začel Djordje Marjanovič, toda v skupnem plasmanu vodi Vice še vedno za deset točk.

● Novi sad — četrtek

Arsen Dedić je vse bolj bled. Kaj bi ne bil, ko pa kar naprej živi v senci Vica Vukova. Komaj se je dokopal do tretjega mesta, že ga spet ogroža Lola, ki je bila v svojem rodnem mestu druga. Za Djordje Marjanovičem seveda.

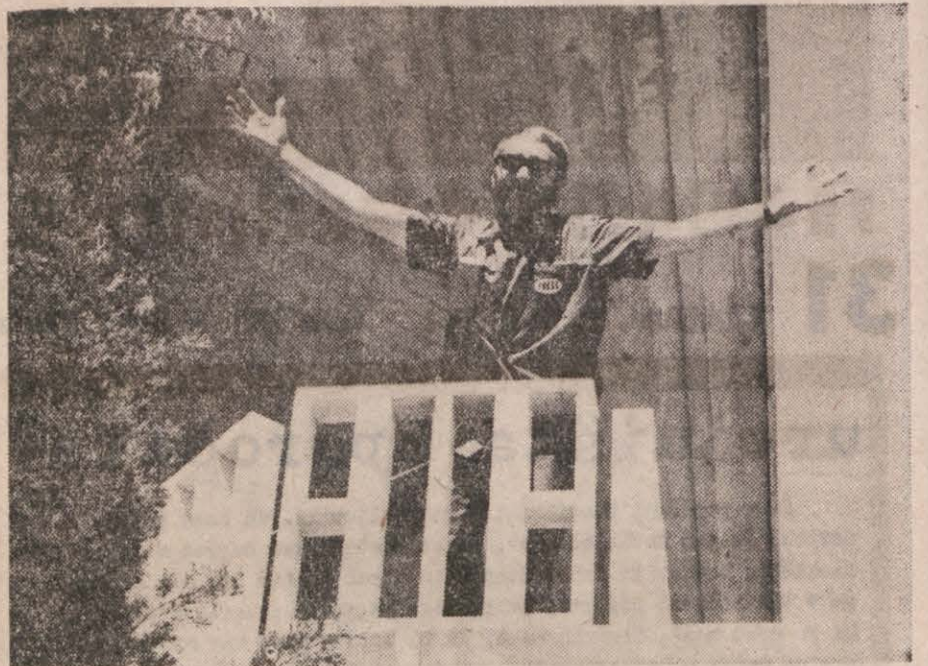
U hu, hu, Vice je bil šele tretji! Zdaj vodi le še s sedmimi točkami. To bo še vroče!

Dloka se smehljala. Nima v svojem klubu zastoj 25 tisoč Djokistov.

Naprosil sem Djordjo Marjanoviča, če mi lahko posveti nekaj svojega časa za intervju.

— Lahko, če napišete, da je Roma na najboljša pesem na festivalu!

Intervjuja še nisem dobil...

TOF SE JE VRNIL V LJUBLJANO: ne bo več prepeval vsak dan!

● Nič — petek

Predzadnja postaja (če sem čisto iskren — hvala bogu!).

Tako se imamo že radi med seboj, da bi najraje drug drugega požrli. Si lahko zamišljate, s kakšnim užitkom bi Djordje popravil Vica na žaru, ali pa Vice Djordjeto v »ajmohtu«, ali pa Arsen oba za malico.

Važno pa je, da se imamo radi in da smo zdravi.

Koncert je bil na nogometnem stadionu.

Tresle so se tribune in tresel se je glas tudi Vica Vukova.

Ko je zvedel, da je drugi, pa čeprav za Djordjem, se je olajšano nasmehnil...

● Niš — sobota

Prosti dan.

Uh, kako se prileže!

● Beograd — nedelja

Na Tašmajdanu, kjer je bil koncert, se je trlo Djokistov, pa tudi takih, ki se razumejo na muziko.

Djordje Marjanovič je dobil za kakšnih dvajset kilogramov rož (to niti ni bil kdo ve kako velik izdelek, saj so zdaj rože pocenile!).

Ko je bil Vice, so Djokisti zvižgali, Vice se je pa smejal.

Potem je začel padati dež.

Dež na Tašmajdan, paradižniki pa na Vica.

Vice se je še vedno smehljaj. Kdor se zadnji smeje, se smeje milijonom...

Vice je bil v Beogradu drugi, dovolj za skupno zmago!

Vice, povej nekaj za bralce TT!

(O tem za prihodnji teden).

Zdaj grem počivat. Nekam v tišino.

Nekam, kjer niti veter ne poje...

V zadnjem času dobivamo v uredništvo številna pisma, da niste mogli dobiti te ali one številke našega tednika. Vsem nismo mogli ustreči, ker so nekatere številke pošle. Da se vam v prihodnje to ne bi več dogajalo, pa tudi, ker je za vas bolj preprosto, vam svetujemo, da se naročite na naš tednik in ga boste dobivali v prihodnje na dom. Izpolnite torej naročilnico in nam jo pošljite na naslov

Časopisno podjetje »DELO«
Ljubljana,
Šubičeva 1

NAROČILNICA

Prosim, da mi pošiljate Tedensko tribuno na naslov

Priimek in ime:

Točen naslov (kraj, ulica, hišna številka)

Na vaš tednik se naročam od do

Položnico mi pošljite po pošti.

Podpis

PO NAŠI DEŽELI NEKOČ IN DANES

FRED 100 LETI

● KMETIJSKA KRATKOČASNICA

Zakaj Jurčkov Jaka grah ponoči sadi?

— Pavle: Povej mi vendar, sosed, zakaj sadiš ti grah ponoči?

— Jaka: E, zakaj ti ne bi povedal! Poprej so zmiraj vrti gledali, kam da seme pokladam, in pozabali so mi vsega. Zdaj ga sadim ponoči, da me ti štrkovi ne vidijo.

Novice, 1868

FRED 50 LETI

● ZAKAJ PRIMANJKUJE PAPIRJA

Skoraj vsi — in posebno slovenski — listi tožijo o pomanjkanju papirja. manj, ali premoogo se ga porabi za razne druge namene, kakor za krušne karte, štadkorne karte, potem za izdelovanje papirnatega denarja ter za ti. skovine, ki se rabijo za potrebne statistike in izkaze. Poleg tega potrebuje vojaški erar premnogo papirja za armado. Kakor izprizuje zadnji izkaz, je porabil vojaški avstrijski erar doslej 17,8 milijonov kilogramov papirnatih snovi, in sicer: 16000 štirajskih metrov za aeroplanse, 6 milijonov metrov za obleko delavcem, 4 milijone metrov za obleko in uniformo v zaledju, 200.000 garnitur za preleko slannjakov, 6 milijonov metrov za nadomestilo platnenega blaga, 120000 metrov papirnatih snovi za bisage, 70000 metrov za mrtvaške srajce, 50000 metrov za preleko zabojev z municijo, 4,9 milijonov papirnatih vrec za oves, 1,2 milijonov vrec za sadije, 4 milijone vrec za moko ter 1419000 štirajskih metrov papirnatih snovi za nepremočljive plakte, ki se rabijo za vozove in vagonse.

Slovenec, 1913

FRED 20 LETI

● MEDNARODNA KONFERENCA ZA ZATIRANJE KOLORADSKEGA HROŠČA

V Ljubljani se je začela v dvorani ministrstva za socialno skrbstvo mednarodna konferenca kmetijskih strokovnjakov, ki bodo proučili najuspešnejši način borbe proti velikemu škodljivcu krompirjevih nasadov — koloradskemu hrošču. Na konferenco so prišli predstavniki vseh držav, kjer je kolorador že razpasen in uničuje nasade: to je iz: Italije, Avstrije, Češkoslovaške in Bolgarije, naknadno bodo verjetno prišli na konferenco še predstavniki Poljske, Romunije in Madžarske. V imenu vlade LRS je zbrane predstavnike tujih držav in zastopnike naših ustanov ter množičnih organizacij pozdravil ministar za kmetijstvo tovariš inženir Levstik Jože. Med drugim je dejal, da je tako načrtno borbo proti hrošču v naši državi omogočila nova ljudska oblast, po drugi strani pa je borba proti uničevanju zajela množice. Dejal je, da je to eden izmed pogojev za uspešno borbo proti hrošču. Pomen mednarodne konference pa je v tem, da se bo delo koordiniralo, kajti le tako bo škodljivec lahko uničen... Popoldan so gostje odšli na Bled, jutri pa si bodo na terenu na Krškem polju ogledali množično akcijo proti škodljivcu.

Ljudska pravica, 1948

V KOBARIŠKI BITKI JE PADLA OBČINA

BITKA O FILMANJU

Spet divjajo bitke okrog Kobarida, Bovca, Tolmina, spet so pred nami strelni jarki na Stolu in Livku, avstrijski topovi bruhajo strupen ogenj na italijanske položaje in general Cadorna energično ukazuje svojim podrejenim. Trije veliki in tragični dnevi med 24. in 27. oktobrom 1917 nočejo v pozabo. Italijani so v dveh tednih zgubili 10.000 vojakov, 293.000 Italijanov je padlo v ujetništvo, 350.000 beguncev se je porazgubilo po zaledju. Italijanski uradni podatki iz prve svetovne vojne pravijo, da so v teh bitkah zgubili 700.000 ljudi.

Bitke okrog Rombona, Kuha in Stola si bodo čez nekaj tednov lahko natančneje ogledali gledalci italijanske televizije. Ekpa RAI iz Rima je pod vodstvom režiserja Alberta Caldana namreč te dni končala snemanje dokumentarnega filma »Od Kobarida do Plave«, za katerega je sam napisal scenarij. To bo pravzaprav televizijska trilogija, katere prvi del snemajo pri nas, preostala dva pa v Italiji.

Poi toletja od kobariske bitke je minilo lani. Italijanski tisk je bil obletnici odmeril precej prostora in veliko reporterjev je ob tej priložnosti obiskalo bojišča v okolici Kobarida. Pogovarjali so se z ljudmi, si ogledali stare topove, ki so jih lani pri Kobaridu dvignili iz Soče in takrat smo v italijanskih revijah lahko brali:

»Kobarid, nekdanji Caporetto: živopisne hiše, rože na oknih na Trgu svobode (nekdanji trg Vittorio Veneto)... Mladenci s platninimi čevlji stopi v poštni urad in hoče odposlati paket. V njem je nekaj dragocenegega, rabljena avtomobilska guma. Tod živijo resignirani ljudje, živijo revno, a pošteno. Ko pridejo v Italijo, vprašajo, koliko stane kava, preden stopijo v kavarno.«

Kobaridčani so bili ob reportaži revije Domenica del Corriere užaljeni in nekaj tega je ostalo do danes. V dobrih odnosih z Italijo Kobaridčani prav nič ne nasprotujejo pisanju italijanskega tiska, toda pri tem si želijo objektivnosti.

Film o bitkah na Soči bi morali snemati že lani. Naša država tega sprva ni dovolila, tako kot je pred leti prav v okolici Kobarida odklonila snemanje filma Zbogom orožje.

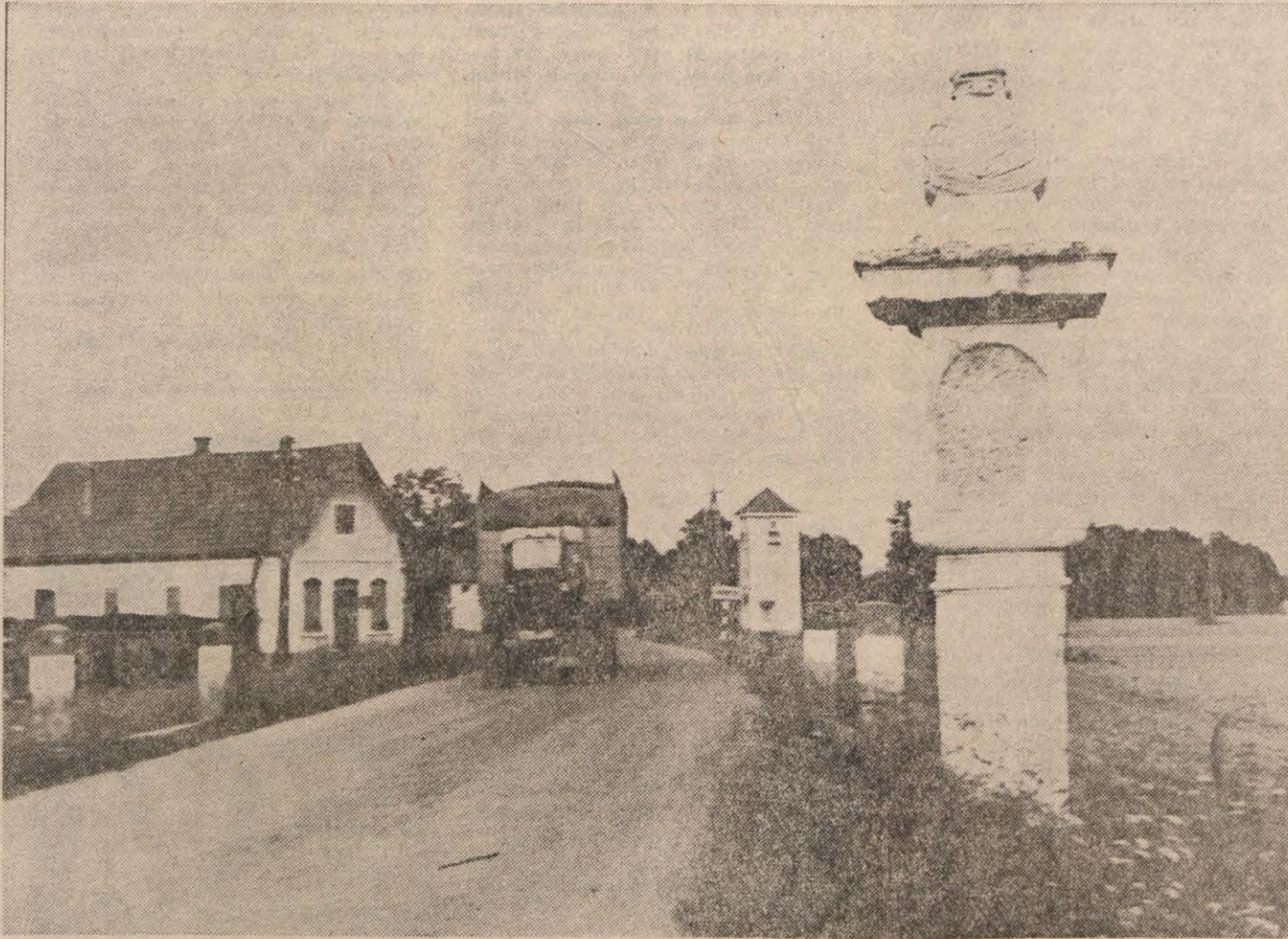
Občina Tolmin se je še lani upirala snemanju filma o petdesetletnici kobariske bitke. Rekli so, da niso navdušeni predvsem zaradi tega, ker so italijanski poročevalci marsikaj po svoje prikazovali. Toda nekega dne so prišli snemalci in začeli z delom. Občina še do besede ni prila, ko so jim pokazali dovoljenje iz Beograda in začeli z delom.

Kdo naj odloča o tem, kaj se bo dogajalo, ali kaj se ne bo dogajalo na področju neke občine? V naši vsakdanji praksi bi seveda rekli, da pri tem odloča najprej občina. Na tolminski občini hranijo akt, s katerim ugovarjajo snemanju, televizijska ekpa pa ima v žepu dovoljenje iz Beograda, ki ima večjo moč.

Ne dvomimo, da italijanski televizijski gledalci ne bi videli dobrega filma o bitkah na Soči, saj režiser Alberto Caldana pravi, da bo prikazal predvsem absurd vojne, korumpiranost italijanskega poveljstva in njihovega nemočnega vojaka pod slabim vodstvom. To je tudi botrovalo porazu med Kobaridom in Plavo. Pa vendar je čudno, da se naši državni kraji okrog Tolmina niso zdeli primerni za film Zbogom orožje, za obletnico bitke na Soči pa ni nič narobe.

JANEZ KAJZER IN FERI ŽERDIN NA LETEČEM UREDNIŠTVU V APAČAH

ZAKAJ IMAJO APAČANCI SVOJE SORODNIKE PO VSEJ SLOVENIJI

APAČE: tod so se po vojni naselili ljudje z vseh vetrov. Na preteklost opozarjajo številna kužna znamenja, razsejana ob cesti, kakršno je tudi znamenje na naši sliki.

Apaška dolina se razteza se-
verozahodno od Radgone, na
terasi nad nekdanjimi rečnimi
rokavi Mure, ki zdaj predstavl-
ja mejo med dvema država-
ma, Avstrijo in Jugoslavijo.
Naše letišče uredništvo se je
zasidrlo v središču lepe do-
line, v Apačah, v prostorni
gostilni Vilija Kovačiča.

Domačine smo povabili na pogo-
vor v našem časopisu, na letišče so
vabili listke, ki smo jih razsluili po
kraju, nanj je vabila zadostna velika
rdeča tabla pred gostilno. Podpisana
star narodnik Rudi Brečelj, ki je iz-
razil zadovoljstvo nad vsebino naše-
ga časopisa, obenem pa povedal, da
najraje prebira stran, na kateri ob-
javljamo stripe, Turistika, ki se je po
naključju mudila v Apačah, pa je
prišla potožit, da popoldne ni mogo-
če dobiti znamk, ker sta zaprti tako
trafika kot tudi pošta. Bera našega
letečega v Apačah je bila torej več
kot skromna, med najskromnejšimi
v zadnjih dveh letih, kar hodim na
leteče po slovenskih krajih. Slabše
se se odrezali menda samo še v Met-
liki in Kočevju.

Kakšni so vzroki?

Bržkone bo vzrok v nezaupljivosti
domačinov. Saj se je komu bralo z
obrazu, da bi rad kaj potožil, pa si
ni prav upal z besedo na dan (nekdo
je milogrede omenil, da je dandanes
težko dobiti službo, čeprav se tako
slabo plačano, pa je zato bolje drža-
ti jezik za zobmi).

Morda je vzrok v bojznih ljudeh,
da ne bi znali dobro povedati, kar
jim leži na srcu. Takšna bojazen pa
je odveč.

Morda je vzrok v naraščajoči brez-
briznosti in odtujenosti. Vsakdo se
zanima samo zase in ga prav malo
vzmemirja, kaj gre o njegovem kraju
v svet.

Morda ne bo nazadnje vzrok v
majhnem zanimanju Apačanec za
časopise. Priznati moramo, da smo
se za Apače odločili prav zato, ker
so v apaški dolini naši bralci najbolj
redko posejani. In priznati moramo
še, da tega nismo najbolj vesel. Za
zdaj se Apačanci še najbolj navduš-
jejo za branje (ali gledanje) Zvito-
repa in Antene, kolikor ne sedijo
pred malimi zasloni, ki jim v teh
obmejnih krajih ponujajo bogato iz-
biro: jugoslovanski in avstrijski pro-
gram.

LJUDJE Z VSEH VETROV

Sam kraj je lep. Središče vasi na-
pravlja vrt trga. Ob glavni cesti, na
avtobusnem postajališču ali v senci
visokih dreves, so vedno ljudje. Kraj
v resnici ni dolgočasen. Zanimivo je
že njegovo ime, saj ne zveni nič kaj
domače. V srednjem veku je to pod-
ročje pripadalo šentpavelskemu sa-
mostanu. Kraj je torej dobil ime po
opatih. Za njimi ni ostalo kaj prida
sledu. V svezem spominu pa so še
nemški kmetje, ki jih je samostan
naselil semkaj v trinajstem stoletju.

Pred vojno je živel tukaj posest-
nik Meindl. Imel je posestva v Čr-
nih, Apačah, Plitvici in še kje. Nem-
ški posestnik je menda bolje gospo-
daril kot današnji kombinati, sicer
ga ne bi preganla šele vojna.

Po osvoboditvi se je prebivalstvo
v Apačah in še nekaterih vaseh sko-
raj popolnoma zamenjalo. Prej so
tudi živeli nemški kmetje, kraj je bil
gnezdilo pete kolone, zato so se nem-
ški kmetje ob osvoboditvi umaknili.
Ostali so prazni domovi, polja brez
lastnikov in zato so na to zemljo
prišli ljudje od drugod. Prihajali so
iz Notranjske, Primorske, Dolenjske
in celo iz Banata. Zdal jih najdemo
v Črnih, Segovcih, Zepovcih, Ziber-
cih, Stogovcih in Apačah. Ljudje z
vseh vetrov so si tukaj ustvarili dom,
dobili vsak po pet hektarov polj in
še danes se jih drži ime »kolonisti«.
Med 500 Apačanci je malo domači-
nov. 101 hiša stoji v Apačah — še
letos jih bo precej več, saj so v
enem letu postavili 17 novih — ven-
dar bi lahko stare apaške družine
presteli na prste.

Kolonisti danes seveda ne obdelu-
jejo več vseh polj, ki so jih dobili
po prihodu v Apaško dolino. Neka-
teri so jo dali kmetijski zadrugi, ki
je bila v mladostnih letih naše drža-
ve ena izmed najbolj vzornih v Slo-
veniji. Socializem na vasi je tukaj
hitro vzcvetel, zadrugiški z vseh ve-
trov so skrbno gospodarili, ko pa so
zadruge začle v težave, so bili tudi
priseljenci manj navdušeni.

Danes živijo složno in vsak dan je
manj razlik med njihovimi narečji,
saj dan bolj se bližajo štajerskemu
narečju. Niso pa pozabili svojih sta-
rih krajev. Radi se odpotujejo kdaj
tja, odkoder so pred leti prišli, ob-
iskujejo jih sorodniki, le mladi rod
je tukaj dodobra pognal korenine.

KAKO UNIČITI GRAŠČAKA

Največ je kmetovalcev, veliko
kmetijskih delavcev, zaposleni so v
radgonskem Elradu in v domači mi-
zarski delavnici, nekaj pa jih je od-
šlo na delo v Avstrijo. Polja lepo ro-
diijo, toda mladega rodu ne pritegne-
jo. Kakor da se zgledujejo po rad-
gonskem kmetijskem kombinatu in
si mislijo: polja in kmetijstvo, to je
zguba časa in denarja — in si izbi-
rajo druge poklice.

Lepo bi živeli, ko bi kombinat
drugače gospodaril. Tako pravijo
najpogostejše, ko nanese beseda o
prihodnosti Apaške doline.

V dneh našega letiščnega uredništva
so opravljal zeteve. Kmetje so bili
z delom že pri koncu, pšenica rad-
gonskega kmetijskega kombinata pa
je še čakala delavce.

»Letos je donos ponekod čez 5000

kilogramov na hektar. Kmet, ki živi
tukaj blizu, je na 18 arih pridelal
celo tono pšenice.« Pravi še krajev-
nega urada v Apačah Ivan Lesjak,
ki se je po vojni preselil s Koroške.

Zetev je velika, kombajnov pa
premalo. In tudi delavci na posestvih
kmetijskega kombinata tistega dne
niso bili ravno navdušeni nad delom.
Morali bi začeti z žetvijo, njihovih
osebnih dohodkov pa od nikoder. Ob-
stali so in zahtevali svoj zaslužek.
Toda denarja ni bilo. Kmetijski kom-
binat Radgona, ki je še lani izkazo-
val obilne milijone dobička, se v teh
dneh maže v temeljih. Lani so raču-
nali in računali ter ugotovili, da je
bilanca več kot ugodna. Nekaj ted-
nov pozneje je to veselje podrla
služba družbenega knjigovodstva, ki
je ugotovila, naj se nikar preveč ne
hvalijo z dohodki, ker imajo v res-
nici opravlja z zube. Od takrat gre
vse po klancu navzdol. Zguba je pre-
koračila že pol milijarde starih di-
narjev, zato 900-članski kolektiv ne
poje več hvalnic svojemu delu.

Polja in hlevi radgonskega kombi-
nata so tudi v Apaški dolini. Tam,
kjer je nekdo Nemec Meindl koval
masten dobiček, družbeno posestvo
naglo nazaduje. Še denarja za oseb-
ne dohodke delavcev ne zmorejo
več.

Čeprav so imeli tistega dne, ko je
naše letišče uredništvo uradovalo v
Apačah, poskus stavke, o tem ni nih-
če spregovoril. Delavci niso hoteli
prijeti za delo prej, dokler niso do-
bili plače. Dali so vsakemu 30 starih
tisočakov in potem so šli na delo.

Prav te dni na občini razpravlja-
jo, kaj storiti s kombinatom, ki hira iz
dneva v dan. Hudobni so se že oga-
sili:

»Tudi graščaki so imeli velika po-
sestva. Takrat se vedeli nismo, da bi
jih lahko v kratkem času uničili s
tem, da bi jim dali velika posestva!«

Zdal govori o sanacijskem kre-
ditu, še prej pa bodo morali natanč-
no ugotoviti, kdo je kriv, da milijoni
tako naglo hlapijo ravno na velikem
posestvu. Res je, da jih v zadnjih
mesecih žuli izvoz živine, da bodo
morali zaradi neozdravljive živalske
bolezni pobiti za 40 milijonov živine,
da je nesposobno vodstvo že odstopi-
lo, kljub vsemu pa bodo morali krivi-
ci najbrž natančneje pojasniti, kako
so spravili na tla tako veliko
posestvo.

Dolgove na vsej črti so občutili
tudi delavci, ki delajo na poljih po
dvanaest ali štirinajst ur. Za več de-
la dobio v treh dneh manj denarja.

Veliko Apačanec je zaposlenih v
kombinatu, vendar o težavah svojega
posestva niso hoteli spregovoriti.
Spominjo se, da je bilo že veliko
ljudi odpuščenih z dela, zato najbrž
raje molčijo. Bolje je 30 tisočakov,
kot pa ostati brez dela, ki ga v Apa-
ški dolini nikjer ne ponujajo.

ŠOLSKI ZVONEC POGUMNO ZVONI

Sodeč po nekaj bežnih pogovorih
z mladimi apaškimi šolarji, je apa-
ška šola — nekaj več. V šolskih klo-
peh se ne grejo samo suho učnost,
ampak znajo združevati koristno s
prijetnim.

Solarji na primer izdajajo svoj
časopis z naslovom »Šolski zvonec«,
v katerem objavljajo svoje prve pes-
nice, predvsem pa objavljajo v njem
prave novinarske prispevke. Šolarji
in šolarke so tako pogumni, da gre-
do intervjuvat celo poslance in se z
njimi zelo resno pomenijo o gospo-
darskih problemih apaške doline, o
stiku z volivci in podobnem.

Na šoli mimo vsega drugega ži-
vavno deluje zgodovinski krožek.

Njegov član lahko postane vsakdo,
ki se mu ljubi pobrskati po doma-
čem podstrešju za starimi etnografski-
skimi predmeti in kdor se zanima za
zgodovino domačega kraja.

V zgodovino pa spada tudi sama
šola, bolj rečeno tri stara in zares
dotrajana šolska poslopja, v katerih
so razmeščeni šolski razredi. Name-
sto jadicovanja nad ostarelimi zido-
vi, ki niso v čast sodobnemu pojmo-
vanju šolskega poslopja, lahko zapi-
semo veselo novico: vsak hip bodo
v Apačah zastavili lopate in krampe
za novo šolsko poslopje. Ob tej no-
vici se velja ustaviti, saj je je v
srcu vesel vsak Apačanec.

Solo so sprva mislili le popraviti.
Natančnejši izračuni pa so pokazali,
da bi popravilo starih zidov požrlo
še in še denarja, zidovi pa bi bili še
vedno stari. Poslovodja mlina Skan-
ko Vrabelj je zato na seji šolskega
sveta predlagal postavitev novega
šolskega poslopja. Navzoči so bili
nad predlogom zelo presenečeni, saj
je vsakdo vedel, koliko velja takšna
stvar. Na roditelskem sestanku so
s predlogom seznanili starše otrok.
Starši o bili zelo zadovoljni in so
obljubili, da bodo prispevali denar
tudi sami.

Začele so se obširne priprave za
novo šolo. Izračuni so pokazali, da
bo stala 189 milijonov starih dinar-
jev. Odločili so se za krajevni samo-
prispevek. Delavci in službenici pri-
spevajo po 2 odst. od svojih plač —
in ni majhna žrtev odrediti dva od-
stotka od pogosto že tako minimalne
plače! Kmetje pa bodo prispevali po
3000 starih dinarjev za vsak hektar
zemlje, ki jo posedujejo. Ves pre-
ostali denar bo prispevala občinska
skupščina in republika. Za novo šolo
so prispevali celo učenci — 150.000
starih dinarjev, ko so se ob koncu
leta odpovedali kolektivnemu darilu
za dedka Mraza.

Vsi trdno upajo, da bo nova šola
še letos pod streho in da bo šolski
pouk samo še eno leto potekal v sta-
rih poslopjih. Šolarji, pa tudi njho-
vi starši se že zelo vesele septembra
1969, ko naj bi slovesno prerezali ot-
voritveni trak.

APAŠKO NOČNO ŽIVLJENJE

Gostilni sta zdaj v Apačah dve,
ena družbena, ena zasebna. Zasebno
prav zdaj hite obnavljat, gostilničar
pa razmišlja tudi o njeni vsebinski
prenovi. Čez cesto namreč raste no-
vo gostilniško poslopje, ki ga gradi
domačin. Apačam, ki štejejo približ-
no petsto ljudi, grozi torej resna go-
stinska konkurenca. Domačini si za-
radi tega ne delajo skrbi.

Zato pa si delajo toliko več skrbi
gostinci. Poslej ne bo več vseeno,
kakšna bo postrežba, kakšna cena,
kakšno vino, kakšna hrana. Vsakdo
bo tudi razmisli, s čim bi pritegnil
v svoj lokal čim več ljudi. Gostilni-
čar Vili Kovačič se je odločil za noč-
no življenje, ki ga zdaj v Apačah ta-
ko rekoč niso poznali. Kak Apačanec
si ga je lahko omislil le v Radencih,
Mariboru, Ljubljani ali Velenju. Zdal
pa se obetajo nočne radosti kar do-
ma. Vse je še zavito v megi skrivno-
sti. Ve se le to, da bo poseben pro-
stor v gostilni odprt tudi ponoči, da
bo poskrbljeno za pijačo in zabavo
in da bodo cene drugačne kot po-
dnevi. Apačanci, ki doslej še niso
imeli priložnosti obiskati nočni lokal,
komaj čakajo, da mine mesec, ko bo
slovesna otvoritev apaškega nočnega
lokala in ko bodo lahko doživljali
velemestne užitke v domači vasi, ta-
korekoč na pragu svojih hiš. Koliko
bo to Apačankam povšeči, se še
ne ve.

SVET, KI V NJEM ŽIVIMO

ČOPIČ MU JE REŠIL ŽIVLJENJE

Casopisi ne obstajajo sami zaradi sebe, ampak zaradi bralcev. To
velja še posebej za naš časopis, ki si bolj kot uradna glasila prizadeva
najti živ stik s svojimi bralci. Zato smo vsak dan znova veseli pisem
naših bralcev, ki nam predlagajo, svetujejo, pripominjajo ali prepro-
sto izražajo zadovoljstvo nad članki, ki so jih prebrali. Še posebej
smo veseli pisem, ki nam jih pošiljajo dolgoletni zvesti naročniki,
med njimi še tisti, ki so bili naročeni na »PPP«. Med takšne zveste
bralce sodi tudi tridesetletni upokojen čevljar Jože Trunkelj
iz Podlisa pri Dobrniču.

Takole se predstavlja: »Čevljarsko obrt sem opravljal skupaj z
učnjem vred šestdeset let v veliko korist in veselje okolice. V teh
letih sem izučil trindvajset učencev. Sem naročnik TT od vsega za-
četka. Imam naročene še štiri druge časopise. To so: »Dolenjski list«
(kot Dolenc se držim rekla »svoji k svojimi«), kot mali kmet prebiram
»Kmečki glas«, da približno vem, kdaj in kje moramo sejati, kot vo-
jaški invalid berem »TV 15«, kot družinski oče »Družino«, brez »Pav-
lihe« je pa tudi dolgočasno. Toda vsi opisani časopisi skupaj mi
vzamejo največ dve uri. TT pa prihranim vedno za nedeljo. Nekatere
članke v TT preberem večkrat, tako da jih znam že iz glave. Torej se
s tem zahvaljujem upravi za izredno prizadevnost zadovoljiti za tako
majhno ceno svoje odjemalce.«

Jože Trunkelj nam je tokrat pisal prvič. K pisanju pa sta ga
spodbudila dva naša prispevka o žirovskih slikarjih — čevljarih. Tudi
njegovo življenje je namreč tesno povezano s slikanjem. Čopič mu je
bržkone med vojno celo rešil življenje.

Kot mnogi drugi se je med zadnjo vojno znašel v internaciji v
Italiji. Tam je hudo zbolel in tehtal samo še 36 kilogramov. Preme-
stili so ga v bolnišnico in tam je začel slikati. Slike so zbujale ob-
čudovanje strežnic in zdravnikov. Amaterski slikar je dobival prizna-
nje za svoje delo v obliki dodatkov k hrani. Pozneje pa mu je poma-
gala tudi čevljarska obrt. »Ne vem, kako bi se končala moja interna-
cija, če ne bi bil pitorec,« pravi danes.

Ko je Jože Trunkelj nastopil zaslužni pokoj, se je še bolj oprijel
čopiča. Oh slikanju mu hitreje mineva čas. Zadnja slika, ki jo je na-
pravil, nosi naslov »Mlin za rpemladitev ženske«.

»Star sem ni rad bi še nekoliko izkoristil znanje, dokler je še
mirna roka,« je zapisal na koncu svojega lepega pisma.

Se enkrat poudarimo, da smo bili njegovega pisanja veseli. Zeli-
mo, da bi mu slikarski konjiček, ki mu je pred četrto stoletje rešil
življenje, prinašal na stara leta še obilo radosti.

JANEZ KAJZER

NOVO

S PRAVIM ORAHOVIM EKSTRAKTOM
NIVEA
KREMA ZA SUNČANJE

ČEMU SE APAČANI SMEJEJO

STRANIŠČE Z DELOVNIM ČASOM

Smejejo se delovnemu času javnega stranišča na avtobusni postaji v Rad-
goni. To stranišče je namreč odprto tako kot kaka tovarna samo od šestih
do dveh. Po drugi uri pa ga zaklenejo. In vendar vozijo avtobusi ves dan.
Apaški avtobusni popotniki se zdaj sprašujejo, ali smejo imeti fiziološke po-
trebe samo popoldne, popoldne pa ne.

POSTAL BO DIREKTOR

Smejejo se šali, objavljeni v »Šolskem zvoncu«. Takole se glasi:
Oče se je razžejl in sina mimogrede nabil: »Ti lenuh, se boš učil?« A
sin pametne glave de: »Kaj bi se le učil, direktor bom lahko postal, če le tri
razrede bom končal.« Avtor šale je učenec Anton Rebrca.

Sestava NIVEA KREME ZA SONČENJE v tubi je prilago-
jena specialnim funkcionalnim lastnostim kože pri inten-
zivnem sončenju na morju in v planinah.

Koža hitro in lepo potemni s pomočjo pravega oreho-
vega ekstrakta. Varuje pred opeklinami.

NEVA
Zagreb

NADALJEVANJE S PRVE STRANI: DNEVI, KI KUJEJO ČEŠKOSLOVAŠKO ENOTNOST

NI ČASA ZA POČITNICE

PRED URADOM ZA IZDAJANJE POTNIH DOVOLJENJ V PRAGI: »V tujini nisem bil še nikdar tako ponosen, da sem Čeh!«

Resno pa se boji konservativnega puča »zdravih sil«, ki so sicer v ozkih nacionalnih okvirih ČSSR »komajda upoštevanja vredna količina«, ki pa lahko v širših okvirih varšavskega dogovora postanejo zelo neprijetna količina; toliko bolj, ker v praškem notranjem ministristvu sedem ali devet sovjetskih strokovnjakov za protibevšečevalno službo še vedno »daje nasvete«, kako se je treba boriti proti nevarnosti od zunaj... Toda bilo bi zmotno misliti, da ima intimna skrb, ki preveva slehernega državljan ČSSR, tudi na zunaj dramatičen odraz. Čehi in Slovaki so narod, ki mu je švejkovski smisel za humor pomagal prebroditi že marsikatero hudo uro. Stvari, ki bi jih kdo drug vzel dramatično resno, odbijejo od sebe s humorjem; nerodnost je le v tem, da njihov bratski sobesednik nima tega zdravega smisla, kajti sicer bi bile mnoge zadevščine veliko lažje rešljive, če je seveda partnerju na drugi strani sploh do tega, da se sporazumno in enakopravno razrešijo.

Resno pa se boji konservativnega puča »zdravih sil«, ki so sicer v ozkih »nacionalnih okvirih ČSSR »komajda upoštevanja vredna količina«, ki pa lahko v širših okvirih varšavskega dogovora postanejo zelo neprijetna količina; toliko bolj, ker v praškem notranjem ministristvu sedem ali devet sovjetskih strokovnjakov za protibevšečevalno službo še vedno »daje nasvete«, kako se je treba boriti proti nevarnosti od zunaj...

Toda bilo bi zmotno misliti, da ima intimna skrb, ki preveva slehernega državljan ČSSR, tudi na zunaj dramatičen odraz. Čehi in Slovaki so narod, ki mu je švejkovski smisel za humor pomagal prebroditi že marsikatero hudo uro. Stvari, ki bi jih kdo drug vzel dramatično resno, odbijejo od sebe s humorjem; nerodnost je le v tem, da njihov bratski sobesednik nima tega zdravega smisla, kajti sicer bi bile mnoge zadevščine veliko lažje rešljive, če je seveda partnerju na drugi strani sploh do tega, da se sporazumno in enakopravno razrešijo.

Moro okrog sovjetskih čet je kolumnist v kratkem kurzivu odpravil takole: »Zahodni kapitalistični tisk ugiha, ali bo prišlo do intervencije

sovjetskih čet ali ne. To je mlačava prazna slama. Samo barbari rešujejo svoje spore z orožjem, civilizirani narodi pa se pogovarjajo...«

ZGODBA O TREH NAHRBTNIKI

Tudi sicer neprijetno provokacijo z »odkritim orožjem« so Čehi obrnili v smešno smer. Pred dnevi je namreč moskovska »Pravda« objavila podpisano vest (po pravilu je v sovjetskem tisku vedno naveden izvor informacije) o tem, da so našli v »ČSSR orožje, namenjeno kontrarevolucionarnim diverzantskim skupinam«. Organ sovjetske armade Krasna zvezda je objavil enako vest in kot vir navedel bolgarsko tiskovno agencijo, vzhodnonemška Neues Deutschland pa je okrog tega razpletla celo doktorsko disertacijo, kako je sprito tega odkritja prišlo do spora med vodjem Sudetskimi Nemci Becherjem in zunanjim ministrom Brandtom; Brandt, da je ukazal, naj bo akcija izvedena popolnoma konspirativno, Becher pa ga je tako polomil, da so celo stvar odkrili. Praški »Pra-

ce« je celo stvar obdelal pod naslovom »Neues Deutschland se gre Jamesa Bonda«.

In kaj je bilo v resnici? V Sokolovsku so res našli tri nahrbtnike s pištolami in nekaj brzotrekami ter ustrezno municijo. Nerodnost je bila v tem, da je sovjetski tisk obeleženil to najdbo, še preden je bila češkoslovaška policija anonimno obveščena po telefonu, da je tam nekaj nahrbtnikov z orožjem ameriškega izvora. V Sokolovsku se je pred tem mudila neka sovjetska enota, ki se je udeležila manevrov.

To pa je samo ena stran neprijetne živčne vojne, ki se trenutno odvija v Pragi. Drugi, politični vidik tega dogajanja je najbrž pomembnejši sprito okoliščine, da se vsaj za zdaj ne jemlje resno možnosti, da bi sovjetske čete utegnile početi mimo »očividjanja« tudi kaj drugega. To je dialog v dveh različnih jezikih, ki se dokaj mimobežno odvijata med Prago in Moskvo. Oglejmo si kronologijo!

Kot je znano je pet »zaskrbljenih« partije povabilo KPC, naj pride v Varšavo in predloži račun o svojem delovanju. Povabilo je bilo zasnovano tako, da je bilo več kot očito, da v Varšavi ne gre za enakopravno izmenjavo gledišč in mnenj, marveč za sveti kolegij, ki ima že naprej pripravljen razčlenbo stvari, o kateri naj bi razpravljali, in seveda tudi sodbo. Praga je povabilo odklonila v tonu, ki je bil za oktavo višje od tona, v katerem je bilo napisano vabilo, in predlagala, naj bi partije, ki so se brez predstavnikov KPC sestale v poljskem glavnem mestu in podpisale tako imenovani »varšavski dokument«, poslane svoje delegacije v ČSSR, kjer bi na bilateralnih pogovorih razčistili vsa vprašanja, ki vnašajo hudo kri in nemir v odnose med bratskimi partijami.

Na ta predlog so, kolikor je znano, odgovorili samo Rusi z avtoritativno sugestijo, naj bi se Brežnev in Dubček z najbližjimi sošolci se stala v ZSSR; navedli so štiri mesta, ki bi prišla v poštev.

Praga je se načelno strinjala glede bilateralnega sestanka, ne pa tudi

glede kraja, kjer naj bi do srečanja prišlo: predlagali so Košice. Medtem se je sestal tudi plenum CK KPC, da bi potrdil ali zavrnil odgovor, ki ga je predsedstvo KPC poslalo na pismo »zaskrbljene peticije« iz Varšave. Treba je priznati, da je bilo vzdušje v Pragi v tistih urah nalezljivo. Pred špansko dvorano na Hradčanih so se zbirale delegacije raznih kolektivov pa množice državljanov; vsi so bili s »pritiskom ulice« pripravljeni intervenirati, če bi konservativni elementi skušali delati partiskemu vodstvu težave ali ob odgovoru varšavski petici celo izzvati krizo.

SOGLASJE V POPOLDANSKIH URAH

Toda izkazalo se je, da je bila vsa ta nervoznost odveč. Peticija iz Varšave je novemu vodstvu na Hradčanih napravila neprecenljivo uslugo. Ob grobem pismu iz Varšave se je dilema »progresivni ali konservativni« spremenila v vsenacionalno dilemo »popolna nacionalna suverenost in neodvisnost ali ne«. Ob tej dilemi tudi nihče iz konservativne skupine ni tvegala, da bi se ga prijel madež »kolaboracionizma« in odgovor predsedstva KPC na varšavski dokument je bil že v zgodnjih popoldanskih urah sprejet soglasno, samo en diskutant je povedal, da sicer popolnoma razume »zaskrbljenost« petih bratskih partij, da pa v celoti in brez pridržkov odobrava odgovor, ki ga je poslalo predsedstvo...

Na notranjem odru je praško vodstvo dobilo drugo rundo v težavnem merjenju sil, merjenju, ki je, ne po njegovem hotenju, preraslo nacionalne okvire ČSSR. Toda časa za samozadovoljstvo in premor ni bilo. Tri ure potem, ko so bili znani izidi sogovornja v Plenumu, se je sovjetski veleposlanik Červonenko zglasil pri Dubčku. Pismo, ki mu ga je izročil, ni bil odgovor na češki predlog za bilateralni sestanek v Košicah, marveč novousojstveni predlog: Dubček, Brežnev ter oba politbiroja ali del njih naj bi se sestali v Kijevu ali Lvovu. Čehi so odgovorili, da odgovora ne bo takoj, ker je pač vikend in gre vodstvo prav tako kot državljan, na zaslužni nedeljski oddih.

MOLČEČNOST V KOŠICAH

V soboto popoldne in čez nedeljo je bilo na praških ulicah res lahko najti parkirišče, kajti mesto se je spraznilo, kot da se ne bi prav nič dogajalo. Množice Pražanov so se utaborile ob Vitavi ali ob umetnih jezerih nekaj deset kilometrov zunaj mesta. Čeprav je vsak posamezen Čeh in Slovák zaskrbljen, pa je vendarle res, da nacija kot celota »ni v skrbeh«. Najbolj značilni simptomi take množične zaskrbljenosti — navala na trgovine — ne opazijo prav nikjer. Edino zunanje znamenje, da se dogajajo resne in daljnosežne stvari, odkrije občutljivo oko v tisku. Medtem ko je pred sedanjim zapletom po dvasjetletni cenzuri domala podžgal v smislu gesla »enotnost in različnost«, je po nedavnem zapletu

moč ugotoviti samodisciplinirano konstruktivnost, kjer vsakdo skrbno tehta sleherni besedo, da ne bi po nepotrebnem dajal povoda za še večje težave, ki se od zunaj zgrinjajo na partijsko (in morda tudi na državno) vodstvo.

Zdaj so se zadeve — vsaj kar zadeva bilateralni sestanek sovjetskega in češkoslovaškega partijskega vodstva — že nekoliko razpletle. Kot je bilo pričakovati, je češkoslovaško vodstvo odklonilo sestanek v Kijevu ali Lvovu. Dovolj odločno, da je Moskvi postalo jasno, da je sleherni »prijetelj« prepričevanje kljub navzočnosti sovjetskih čet zaman. Ker pa je hkrati postalo jasno, da je vsaj v tem trenutku vsako računanje na »kako nesprotno akcijo« »zdravih sil« na Češkoslovaškem več kot iluzorno, je morala Moskva hočeš nočeš sprejeti češkoslovaško ponudbo in poslati svojo delegacijo na češkoslovaško ozemlje. Saj je bila to za Moskvo, ki si obeta, da bo v teh pogovorih uspeła izsiliti od Dubčka in njegove ekipe vsaj delno »zamrzovanje« sedanjega procesa brez najbolj grobe pritiska, še edina pot.

Ko to poročamo, sta se delegaciji v Košicah že znašli druga pred drugo. Toda ker vsi spoštujejo popolni molk, ki ga je zahtevala sovjetska delegacija, je treba počakati uradno

DUBČEKOV OLIMP PRI LJUBLJENOSTI

Za konec morda še tole. Proces demokratizacije, ki se je začel spomladi, in ki je neposredno zainteresiral predvsem partijske kroge, bodi v pozitivnem, bodi v negativnem smislu, je sprito zunanega pritiska prešel v nacionalno dilemo — popolna suverenost in neodvisnost ali ne — in je kot tak naravnost prizadel sleherni družini na nacionalnem ozemlju. Dubček, ki je bil spomladai samo »eden izmed mnogih«, ki so si prizadevali za demokratizacijo v partiji in v javnem življenju, se je na valu zdajšnjega dogajanja, neodvisno od svojega hotenja in svojih morebitnih težav, povzpela na Olimp nacionalne popularnosti. Češki Gallup ga je uvrstil na prvo mesto I. lige, tuji opazovalci pa pravijo, da nihče po vojni v ČSSR ni užival tolikšne avtoritete in zaupanja; seveda pa je res tudi to, da nihče po vojni ni odprl toliko upov in nad, kot ta suhljati Slovák, ki ga vsaj devetdeset odstotkov Čehov brez pridržka priznava in sprejema za svojega voditelja v teh težavnih časih. Ko je televizija po prejemu drugega »vjetskega« predloga za sestanek v Kijevu ali Lvovu izvedla anketo na ulici v vprašanju »ali naj gre Dubček v ZSSR ali ne«, ni bilo niti enega pritrđnega odgovora. Najznačilnejša sta se mi zdeli dva odgovora. Delavec v modrem kombinzonu, ki je nemara hotel v samopostrežno restavracijo na svojo klubsko in vrček piva, je neprisljono odločno menil: »O češkoslovaških zadevah se naj razpravlja na Češkoslovaškem...« Priletna »maminka« pa je ob zastavljenem vprašanju vzkliznila: »Nikarte, tam bi utegnil še zbleti...« Rusi so se še enkrat pokazali v umetelnosti, kako pri drugih narodih skovatj nacionalno enotnost, ne tisto papirnato, marveč ono pravo, ki poganja svoje korenine iz strahu, da so ogroženi interesi nacije in slehernega posameznika.

»Kaj pravzaprav Čehi in Slovaki hočejo — bi utegnili kdo vprašati — da ženejo okrog njih toliko hrupa?« Pravzaprav nič posebnega. Preprosto kot se le da, žele in hočejo biti v svoji hiši popolnoma svoji gospodarji, v dobrem in v slabem. Nikomur ne pride na misel, da bi postavljali na kocko članstvo v varšavski zvezi — država, ki je obkoljena od treh nemško govorečih držav, si v sedanjem trenutku tega ne bi mogla privoščiti, četudi bi to želela. Nasprotno, v varšavski obrambni zvezi žele sodelovati še bolj dejavno, toda kot državni subjekt, na popolnoma enakopravni podlagi, ne pa kot privešek, o katerem odločajo drugi. In končno, hočejo tako socialistično družbo, v kateri bo tudi deljansko, ne samo v teoriji, prostora za vse tiste človekove pravice, ki jih našteva deklaracija OZN, katero so podpisali.

Ambicije torej niso pretirane in ker njih uresničitev ne bi škodovala nikogar, saj zadevajo samo Čeha in Slovake, je očito, da pri vsem hrupu, ki ga ženejo okrog ČSSR, ni nekaj v redu pri tistih, ki ga ustvarjajo. Konec koncev ima v drugi polovici XX. stoletja vsakdo pravico, da si svoj dom uredi po svojem okusu in v svojih zmogljivostih.

M. SUSTAR

(NEUE ZEIT)

TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA
 TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA

o pomenu kulture na naslov kulturne javnosti in področne oblasti, namesto da bi bil spor samo povod za razmišljanje o prihodnosti.

RAZSTAVE

LE MALO REBUS-NE UMETNOSTI

Skoraj ves julij je bila v ljubljanski Moderni galeriji odprta razstava slovenske sodobne likovne umetnosti. Razstava, ki bo potovala v Beograd, je minila komaj opazno. Njen obisk dokazuje, da ni posebno vznemirila ljubljanskega občinstva. In vendar je ta razstava mnogo pomembnejša, kot se zdi na prvi pogled.

Kaj je pravzaprav to — slovenska sodobna likovna umetnost? Če so slovenski kritiki ob razstavah posameznih umetnikov vedno poskušali prilipiti umetniškemu ustvarjanju ta ali oni zizek, tega ni mogoče storiti za ustvarjanje vseh slovenskih likovnih umetnikov. Takšna razstava ne more imeti skupnega imenovalca, niti ne more biti homogena, lahko le pokaže najboljše, kar premore naša današnja umetnost.

Tisto občinstvo, ki ne zahaja na razstave ali pa se odloči za razstave le po redko, navadno zadržuje, da imajo odpor do abstraktnih umetnosti, ker je ne razumejo ali ker celo domnevajo, da je takšna umetnost včasih umetnikova spe-

kulacija, da za njo ni ničesar. Na tej razstavi bi lahko videli, da je rebusne umetnosti pri nas hudo malo in da je večina naših umetnikov angažirana z izpovedovanjem svojega notranjega sveta, svojega odnosa do sveta in z opozarjanjem na tista nasprotja v sodobnem svetu, ki razmišljajoče umetnike najbolj vznemirjajo. Razstava je posebno poudarila veselje do čistih oblik, ploskev in barv, ki ga slovenski umetniki izpričujejo v veliki meri. Čeprav so vse zvrsti enakomerno zastopane, je še posebej opazna visoka stopnja slovenske grafike in zanimivi premiki v kiparstvu, zlasti v oblikovanju lesa.

SLIKE

PRIVATNA GALE-RIJA NAPRODAJ

Sarajevčan Mirko Kosomar, zobozdravnik, je petdeset let z vsakim prihranjenim dinarjem kupoval slike. Danes šteje njegova zasebna zbirka olj, akvarelov in risb 260 del šestdesetih avtorjev. Po toliko letih se je zobozdravnik odločil, da ponudi Sarajevu celotno galerijo na prodaj. Nikoli ni želel prodajati posameznih slik, čeprav so mu ponujali lepe vsote. Prišel pa je čas, ko je spoznal, da ne bo mogel več živeti od svojega dela, zato je ponudil celotno zbirko mestu, v katerem živi več kot petdeset let. Pri-

soja ji vrednost 60 milijonov starih dinarjev, vendar je pripravljen tudi na plačilo v obrokih.

Zdaj čaka na odgovor sarajevskega sveta za kulturo. Če mu bodo odgovorili negativno, bo zbirko ponudil Zagrebu. V zbirki so med drugim že slavne slike Josipa Račića, Ivana Generalića, Paje Jovanovića, Jovana Bijelića in drugih. Zasebna galerija Mirka Kosomara je bila doslej zastopnik in vedno odprta za vsakogar, pa čeprav je prišel nepovabljeni o polnoči. V knjigo vtisov so se vpisali obiskovalci z vsega sveta. Vprašanje je, kam bodo zdaj potovale te slike? Bodo ostale v Sarajevu, se bodo preselile v Zagreb ali bodo odšle morda še kam dale. In čez leta bodo lahko sarajevski občinski in republiški možje ugotovili, kaj so izpustili iz rok.

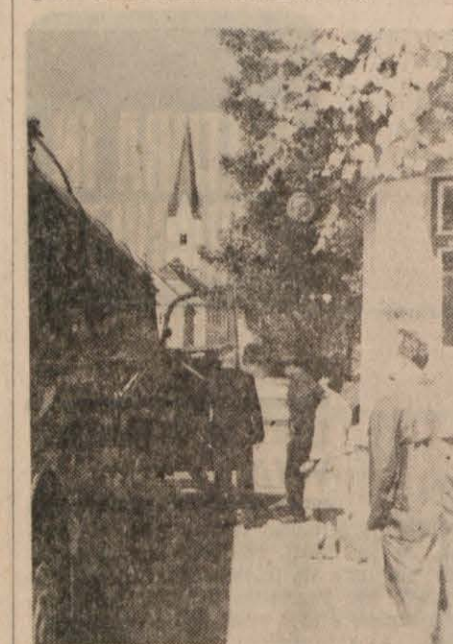
ZAMISLI

TABOR NAIVNIH SLIKARJEV

Po uspehi razstavi naivnega slikarstva v Kostanjevici se je trebanjska občina domislila organizirati prvi tabor slovenskih naivnih slikarjev. Prireditelj naj bi bila med 20. in 30. avgustom. Ob tej priložnosti bodo izdali tudi posebno publikacijo.

Slovenski naivni slikarji — in zdaj jih je že kar precej, ki se prištevajo med-

nje, — naj bi taborili in ustvarjali v lepi okolici Trebnjega. Občina bi jim zagotovila prevoze in izlete v okolico, vsak slikar pa naj bi v zameno odstopil po eno ali dve slike, ki bi bile razstavljene v stalni galeriji. Takšno galerijo bi uredili v trebanjskem gradu. Za zdaj bodo povabili deset slovenskih naivnih slikarjev in tri goste iz hrvatske hlebinske šole.

TREBNJE: Umetniki dobrodošli!

AVTOMOBILI

FIČKO SE OBRAČA PO VETRU

Fiat 750 bo odslej dražji za 50 tisoč starih tisočakov. To je prva vest, ki nas niti ni preveč presenetila, saj smo se na kaj takega pri Črveni zvezdi že davno navadili.

Fiat 750 bo imel nekoliko drugačno karoserijo in nova vrata. Zapirala se bodo nasprotno smeri vožnje. To je bila za kupce fičkov bolj razveseljiva vest, saj so mnogi že davno želeli vozilo, katerega vrata bi se bolj varno zapirala.

Tovarna je zaradi teh sprememb dobila precej novih orodij, pri čemer so pomagali tudi strokovnjaki Fiata. Nova vozila so že v prodaji.

Doslej so nerodna vrata na fiat 750 zapirala tem avtomobilom vrata na ev-

ropsko tržišče, saj so jih ponekod zaradi prometno-varnostnih razlogov odsotvovali. V nekaterih državah veljajo celo predpisi, ki preprečujejo vožnjo avtomobilov, katerih vrata se odpirajo v smeri vožnje.

Odslej Črna zastava ne bo več izdelovala fičkov starega tipa, zagotavljajo pa, da bo kupcem še dolgo na voljo dovolj rezervnih delov.

NOVOSTI

NAJCENEJŠA PRIKOLICA

Višji tehnik Sađir Omerović, ki je zaposlen pri podjetju »Doma« v Sarajevu, je že dolgo znan po svojih novotarijah, zdaj pa je patentiral pri zvezanem patentnem uradu spet novo stvar — prikolico za lahka potniška vozila za kampiranje.

Njegova prikolica tehta le 250 kg. V zloženi obliki ima dimenzije 180-150-60 cm, če pa jo razložite, dobi notranji prostor dimenzije 300-150-80 cm. V prikolici je ležišče za dve odrasli osebi in ležišče za otroka do 15 let (kakor tudi višje ležišče za otroka do 10 let. V njej je seveda tudi kuhinjska niša z zložljivim umivalnikom, omarico za posodo in živež ter rezervoarjem za vodo. Poleg tega so v njej še omara za obleko in dve zložljivi polici, kljub temu pa je moč uporabiti prostor še za eno ležišče. Kot rečeno bo ta so že v prodaji.

Doslej so nerodna vrata na fiat 750 zapirala tem avtomobilom vrata na ev-

KARL GOTT PRIDE V LJUBLJANO

MOJ BOG JE KARL GOTT

Češki pevec Karl Gott je že zdavnaj prebil meje: ni več le češki pevec, Evropa mu je že premajhna, često »skoči« čez veliko lužo in ameriški mikrofoni mu niso tuji. Zlasti pa je priljubljen doma na Češkem in v sosednji Avstriji. Mlad ljubitelj zabavne glasbe, praški študent elektrotehnike in strasten zbiralec gramofonskih plošč Pavel Petrina, mi je dejal:

»Mein Gott ist Karl Gott!«
(»Moj bog je Karl Gott!«)
In res sem na Češkem često videl, da je v besedah mladega Pavla veliko resnice. Karla Gotta številni mladi oboževalci zabavne glasbe štejejo za božanstvo, za edino božanstvo, v katero verujejo.

Plošče Karla Gotta so bliskovito razprodane, kljub zelo velikim nakladam. Tvrda »Supraphon« mora prav njegovim ploščam skoraj vsakokrat prilepiti častni naslov »Nejzadanejši deska« — najbolj iskana plošča. V večini primerov njegove plošče ponatiskujejo in jih umirnejši kupci dobe šele ob drugem izidu.

Pri nas ga poslušalci najbolj poznajo po odlični interpretaciji pesmi »Kam hodi veter spate«.

Sicer pa: posnel je že toliko plošč, da stila vseh ne ve, pel je na tolikih festivalih, da jih ne šteje več, spoznal je toliko mikrofonov, da niso zanj več skrivnost.

Spoznal sem ga v Karlovih Varyh: v čudoviti, staročasni opremljeni restavraciji »Krasna kralovna«. Sedel je pri mizi v kotu, deklet se je stiskalo k njemu, on pa je bil nekam odsoten, skoraj žalosten.

»Intervju? Seveda, takoj!« se je prebudil iz sanjarjenja, ko sem stopil k njemu. In na njegovem obrazu ni bilo niti sledi prejšnje zamišljenosti, žalosti. Obrnil se je k dekletu in ji dejal:

»Počakaj, oprost. To je delo, moje dolžnosti. Jugoslovanski prijatelji so tu...«

»Zakaj Čehi nas Jugoslovane tako često imenuje prijatelje?«

»Hm, ne vem. Zdi se mi, da vi STE prijatelji, zdi se mi, da ste vi Jugoslovani takšni, kakršni bi hoteli biti mi Čehi. Zal nam ni bilo dano, da bi bili takšni...«

Potem se nasmehne, kot v opravičilo. Njegov smeh pa je nalezljiv, tako ljubezniv je.

»Pivo?« vpraša.

»Prosim.«

»Dobro,« pravi, »to s pivom je test. Ali res hočete pivo ali ga pijete zato, ker ste pač na Češkem? V ilustracijo vam povem, da jaz pijem malo piva, raje imam sadne sokove, od alkoholnih pijac pa viski. No?«

»Torej viski,« se odločim in spet se smejem.

»Si za to, da se tikava?« predlaga. »Pač. Pogovor tako boljše steče...«

»Intervju je potem neposrednejši...«

In se preden se začneva pogovarjati, mi da mapo, na kateri piše »Informacije za tisk«. Na prvem listu si preberem:

»Karl Gott se je rodil 1939 v Plzni. Ko je končal srednjo šolo, je hotel iti študirat slikarstvo. Ker ni položil potrebnih sprejemnih izpitov, ni bil sprejet na akademijo in se je v Pragi zaposlil kot elektrimonter. Hkrati je začel peti po praških kavarnah.«

»O, začetek je obetajoč,« mu pravi in pokaže, kaj berem.

»Res. Zlasti zaradi tega, ker sem propadel, še preden sem začel. Mislim kot slikar. Sicer pa mi ni žal. Zdi se, eden najboljših slikarjev med pevci in najboljši pevec med slikarji...«

»Kako je bilo tisto s petjem po kavarnah?«

»Zanimivo. Denarja nisem imel, pa sem s petjem popevk zaslužil kako krono. Kmalu mi je bilo petje tako pri srcu, da sem se odločil za študij glasbe, točneje petja.«

In spet berem iz »Informacij«: »Leta 1960 je začel študirati na praškem konservatoriju pri profesorju Karenini.«

»To,« pravi Karel, »to je pa zanimivejša poglavje. Najprej moram povedati to, da sem študiral operno petje, saj oddelka za petje zabavne glasbe na konservatoriju ni. Kljub študiju pa sem še vedno pel po lokalnih in sem to na konservatoriju skrival, saj se petje popevk za prihodnjega opernega pevca nekako ne spodobi. Nekega dne pa me je moj stari profesor krepko presenetil: ko sem prišel na vajo, mi je na klavir zaigral popevko, ki sem z njo nastopal in mi povedal vse napake, ki jih delam, ko pojem. Zdelo se mi je, da me bo kap...«

»Vas je profesor Karenina potem še učil petja popevk?«

»Se. Mislim, da me je zelo veliko naučil. Predvsem pa me je naučil tega, da nikogar več ne podcenjujem.«

KARL GOTT

»Nekateri vašo zmago v Karlovih Varyh pripisujejo temu, da ste domačin. Kaj menite o tem?«

»Strokovna komisija je ocenjevala po svoje. V njej je bil le en Čeh. Na njihovo mnenje nisem mogel vplivati drugače kot s petjem. Zdi se mi, da je bilo vse v redu in prav. Če ni bilo — nagrado vsem. Ni se mi treba diti s tujim perjem.«

»Sicer pa: je to vaša prva zmaga na festivalu?«

»Na festivalu za Zlati ključ sem drugič zmagal, enkrat sem bil drugi, na številnih drugih festivalih pa sem bil prvi. Sicer je pa že tako, da o zmagovalcu veliko govore in raje slabo kot dobro.«

»Je na Češkem velika konkurenca med pevci?«

»Zelo velika in zelo huda. A jaz je ne čutim več, preveč imam dela in ponudbo.«

»Kako je bilo, ko ste peli v Ameriki?«

»Ne vikaj me, to me moti. O Las Vegasu pa: tam sem se o poklicu pevača v treh tednih naučil toliko, kot prej šest let. Ameriški poklicni pevci res poznajo obrt in konkurenca jih sili v tako kakovost nastopanja, da je ni mogoče opisati. V Ameriki sem se med drugim spoznal s Frankom Sinatra, ki mi je tudi povedal o petju, še več pa sem se od njega naučil, ko sem ga gledal in poslušal na nastopih.«

»V Ameriki so te reklamirali kot Sinatro vzhoda. Si ponosen na to?«

»Primerjava s Sinatro mi laska. Komu pa ne bi?«

»Kdaj prideš v Jugoslavijo?«

»Če bo le mogoče, že julija. Na dopust.«

»Ne boš nič pel?«

»Mislim, da le bom, saj se že zdaj dogovarjam za nekaj koncertov in morda tudi za kakšno televizijsko oddajo.«

xxx

P.S.: Karl Gott bo dopotoval v Ljubljano te dni. Zvedeli smo, da bo v Ljubljani tudi nastopil.

EVGEN JURIC

KMETIJSKA ZADRUGA

„BRDA“ DOBROVO

ZLATA BRIŠKA REBULA: - BRIŠKA REBULA

je eno izmed najkvalitetnejših slovenskih belih vin. Odlikuje se s sijajočo zlato-zelenkasto barvo, z nežnim vonjem in odličnim suhim okusom, in je izredno osvežujoče ter ugodno vpliva na prebavo. Nenadomestljivo je pri ribah, pečeni in ocvrti perutnini, jedeh z belim mesom in hladnih jedeh. Najprimernejša temperatura tega vina pri serviranju je 9 do 11 stopinj Celzija.

BRIŠKI TOKAJ

je visokokvalitetno aromatično belo vino, izšlo s primernim staranjem v leseni posodi. Kisline so zmerno. Priporočljivo je kot aperitivno vino. Primeren je pri predjedeh in juhah, ravno tako dobro izpolnjuje ostale jedi. Najprimernejša temperatura tega vina pri serviranju je 10 do 12 stopinj Celzija.

BRIŠKI MERLOT

je visokokvalitetno vino temne rubinaste barve, s svojstveno aromo, izvrstno dišeče, z bogatim bouquetom, ki ga pridobi z večletnim naravnim staranjem. Nenadomestljivo je pri suhem mesu, na žaru, pri svinjini in divjačini. Odlično izpolnjuje pikantne sire.

Najprimernejša temperatura tega vina pri serviranju je 16 do 18 stopinj Celzija.

SLADKA SPROSTITEV

Sedeš k mizi in čaša prijateljica ti je družabnica; izprazniš jo in se počutiš boljše. Ključ življenja postane tedaj v tebi močnejši, uživaš v zlatorumeni in rdeči barvi, ki jo je vino vzele iz jutranjih in večernih zari — življenje se obnavlja v vinu, ki te spremlja v radost. Blizu si zemlji in blizu si občutku izpolnitve, človeške skrbi se umikajo in iz srca se ti izvije zdravica zase, za prijatelje, za vse. Samo kdor praviho prislunne utripa prazničnih BRD v vinih teh krajev je utrgal cvet te zemlje. Vinorodno območje Goriških Brd leži od reke Soče v bližini Nove Gorice. Valovitost pokrajine, sredozemske podnebje in trkasta tla nudijo zelo ugodne pogoje za rast najkakovostnejših sort vinske trte. V sredini te prelepe sončne pokrajine je mogoča vinska klet, ki po najsodobnejših, znanstvenih in tehničnih dosežkih predeluje grozdje in neguje vsa vina tega območja.

Slovito kakovost vin iz Goriških Brd zagotavljajo številna priznanja, prejeta na mednarodnih sejmih in razstavah.

BRDA CVETOČI VRT GORIŠKE DOBROVO SRCE BRD

Vina iz Dobrovo so vina velikega slovesa, nenadomestljiva k ribam in pečenemu mesu. Starana so po klasičnem sistemu, plemenitega vonja in odkrite harmonije okusov, ki živo odražajo skrbno enologijo, ki so jo vina napravila skozi čas znamenito in plemenito.

POSLUŠALI SMO ZA VAS

JACKIE TRENT & TONY HATCH: THANK YOU FOR LOVING ME — „DON'T STOP NOW“ — MALA PLOŠČA ST. 7 N 17467 (PYE).

Vsestransko glasbeno sposobna zakonca Hatch-Trent sta zase spet napisala prijetno popevko in jo tudi lepo zapela v duetu. Skladba na prvi strani plošče spada med tiste, ki gredo poslušalcu nenavadno hitro v uho. Mnogo tovrstnih popevk je prišlo na glas kot »lažne«, in tudi s to bi se lahko zgodilo kaj podobnega, če bi jo bilo pogostejše slišati v radiu. V verjetno nemajhno razočaranje avtorjev pa je plošča prišla v prodajo, ne da bi zbudila pozornost.

Povsem drugačnega popevka sta posnela na strani »B«. Skladba je neke vmes med folk in pop žanrom. V mnogem spominja na nekatere stvaritve lanskega odkritja Bobbieja Gentryja.

KUPON ŠT. 7

PUSSYFOOT: „GOOD TIMES“ — „TIL YOU DON'T WANT ME ANYMORE“ — MALA PLOŠČA ST. 7N 17520 (PYE).

Skladba na prvi strani plošče nima ničesar skupnega z istoimenskim hitom ansambla the Animals. Je namreč ena izmed ambasadork ponovne oživitve rock'n'rolla. Čeprav je ansambel s čudnim imenom »Pussyfoot« praktično nepoznan, o njegovi instrumentalni izvedbi popevke ni mogoče reči nič slabega, resnica pa je, da so močno posnemali skupino Ram Jam Band, a pri tem njihov pevec nikakor ne dosega Gena Washingtona. Sama skladba je zanimiva in privlačna ter ni čudno, da je doživela v zadnjem času mnogo drugih izvedb.

Druga popevka na plošči je mnogo mirnejša in obenem melodičnejša, skratka, posneta brez teženj, da bi prinesla karkoli novega.

TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA

in letališču Newark v začetku sezone poletne, se pravi maja, 2000 vletov in pristankov.

Na sovjetskih letališčih so nedavno uvedli novost, ki utegne prav dobro rabiti zmedenemu potniku. Na nekaterih letališčih so postavili televizijske sprejemnike, vključene v interno mrežo, na katerih so gumbi, ki označujejo različne jezike. Potnik, ki se ne znajde, pritiska na gumb, v kakršnem jeziku razume, in na televizijskem zaslonu se pokaže uradni informacijskega urada, ki potniku odgovori na vsa vprašanja v zvezi z voznim redom, vhodi, izhodi, garderobo in podobno.

ZSSR

POGUMNA ZAHTEVA

V Sovjetski zvezi imajo oblasti že nekaj časa težave s tako imenovanimi intelektualci — odpadniki, ki zahtevajo, naj režim pogosti in da vsaj nekoliko več možnosti svobodnega izražanja. Nedavno se je tem intelektualcem pridružil s kar najbolj drznimi zahtevami po reformi in izboljšanju položaja znani sovjetski jedrski znanstvenik Andrej Saharov, ki je s svojim imenom, imenovanim »Misli« o napredku, najljubši koeksistenci in intelektualni ni svo odie razburil duhove. Njegove misli zaaj skrivno krožijo med peščico sovjetskih pisateljev, znanstvenikov in likovnih umetnikov. V njih Saharov ne zahte-

va nič manj ko popolno svobodno družbo, ki bo uživala popolno intelektualno svobodo.

»Po petdesetih letih polnega nadzora nad mnemi v vsaj deželi,« piše Saharov, »se vodstvo očito boji, da namiga o kakršnikoli razpravi. In vendar sta edino jamstvo za znanstveni, demokratični pristop k politiki, gospodarskemu razvoju in kulturni intelektualna svoboda in debata.« Saharov obtožuje cenzuro, da ni je ubila »živo dušo« sovjetske literature, marveč je potlačila sveže ideje tudi na drugih ustvarjalnih področjih. Prav zato po-

PISATELJ SINJAYSKI: Pogumni glasovi.

ziva, naj bi ukinili vsemogočno cenzuro, ki vlada nad tiskano besedo v Sovjetski zvezi, in zahteva, naj jo zamenjajo novi in liberalni zakoni o tisku.

Saharov, ki je član sovjetske akademije znanosti in dobitnik Stalinove nagrade in ki je sodeloval pri razvoju sovjetske vodilne bombe, obsoja resnico, da so oblasti zaplele in prepeljale v delovno taborišče pisca Julija Danijela in Andreja Sinjavskega in druge intelektualce-odpadnike. Saharov zahteva tudi, naj izpuste vse politične zapornike. Kakor da bi že samo to ne bilo dovolj hudo, pa še dodajo, da mora Sovjetska zveza nedvomno podpirati demokratično reformo na Češko slovaškem. Obregnil se je tudi ob krizo na Bliznjem vzhodu in nad sovjetsko »odgovorno spodbujanje« Arabcev in dodal, da nenehno sovjetsko nasprotovanje Izraelu spodbujava mir na tem področju. Sovjetske oblasti so pozdravile to heretično izjavo s običajnim molkom — za zdaj. Vsekakor je Saharov težji kaliber kakor pa literati, zakaj jedrske znanstvenike vsaka država hudo potrebuje in po navadi ravna z njimi kar najbolj strpno.

FRANCIJA

EN SAM B-52 JE HUJŠI

Kljub vsem de Gaullovim prizadevanjem na atomskem področju in žrtvam, ki jih mora za atomsko oborožitev prenesti državni proračun, bo imela Francija do

leta 1975 komaj za 30 megaton TNT atomskega orožja: manj, kakor ga lahko nese en sam ameriški bombnik B-52, ki lahko natovali štiri vodivke bombe, moči 10 megaton TNT.

Računajo, da je od leta 1960 porabila Francija za atomsko oboroževanje že okoli 3300 milijard starih dinarjev. Investirali so jih tako: 1000 milijard za zgraditev kakih 60 atomskih bombnikov »Mirage IV«, ki dosežejo dvojno hitrost zvoka in lahko v nizkem letu odvržejo atomsko bombo jakosti 60 kiloton TNT (torej le trikrat močnejšo od bombe, ki so jo vrgli Amerikanci na Hirošimo); 1700 milijard za študije in poskuse z raketami zemlja-zemlja z doometom 2500 kilometrov in atomsko glavo jakosti 150 kiloton; 600 milijard za študije in gradnjo prve atomske podmornice »Redoutable«, ki ji bodo postopno sledile še tri enake podmornice.

Do leta 1971 načrtujejo porabiti še enkrat toliko denarja za proizvodnjo atomskih glav in fistijskega materiala, tako da bodo nanesli atomski stroški skupaj že 6600 milijard starih dinarjev. Leta 1975, ko bo francoska atomsko udarna sila končno dosegla potencial, ki ga lahko danes nosi s seboj en sam ameriški strateški bombnik, pa bo vse atomski račun narasel na 10 milijonov starih dinarjev. Glede na skromne rezultate se mnogi sprašujejo, ali se splača nalogati tako veliko ekonomsko breme, pri tem pa puščati nerešene mnoge socialne probleme. Kaže pa, da ti dvomi niso omajali predsednika de Gaulle. 7. julija se je začela na otoku Murrua v Pacifiku že deseta serija franco-

skih atomskih poskusov. Sprožili so atomsko bombo srednje jakosti, kar je izvalo močne proteste Japoncev. Test je prvi iz skupine, ki naj bi jo na koncu kronala eksplozija vodivke bombe. Svojo prvo atomsko bombo so Francozi preizkusili v bazi Reggane v Sahari 13. februarja 1960.

JAPONSKA

ZMAGA POPULARNIH

Morda je najbolj zgovoren zastopnik mlade, radikalne japonske generacije trintridesetletni romanopisec Kenzaburo Oe. Med nedavnim potovanjem po Združenih državah Amerike je skušal razložiti čedalje večji val protiamerikanizma, ki preplavlja Japonsko zaradi neposredne in čedalje večje ameriške intervencije v Vietnamu. »Pred 1940 letoma, pravi avtor Oe, so Japanci videli ZDA samo v eni podobi, in sicer kot močno in zelo brutalno državo. Po vojni so dobili o njej drugo podobo zelo močne, demokratične države. Zdi pa se, da je vse to pomešalo. Japonskega duha preveča nekakšna kriza.«

Zadnje volitve, na katerih je zmagala proameriška vlada Eisakuja Sata, ne povedo toliko to, da bi bil protiamerikanizem v tej deželi kaj šibkejši, marveč — podobno kot morda nedavno v Franciji — da je japonski volivec še vedno previden konservativen.

V glavnem seveda. Satojeva liberalna demokratska stranka je dobila tri odstotke glasov več v parlamentu, medtem ko so socialisti utrpeli precejšen poraz, pravzaprav najhujeji poraz v zadnjih dvajsetih letih in zmagali v parlamentu osem glasov. Zanimivo je, da so bili hudi poraženi v tistih delih tokijskega predmestja, kjer so bile demonstracije proti ameriškim bazam na Japonskem vsa ta leta najhuše. Toda, nekateri menijo, da se ima liberalna demokratska stranka za svoj uspeh bolj zahvaliti posamičnim nadarjenim mladim kandidatom, tako rekoč novincem, ki so med volivci zelo priljubljeni. Tako so zmagali s kandidatom romanopiscem, ki zagovarja svobodno ljubezen, nadalje je zmagal tudi kandidat te stranke, ki je trener ženske odbojkarke reprezentance, ali pa neki budistični duhovnik, ki je znan po svojem ostrem jeziku.

ZDA

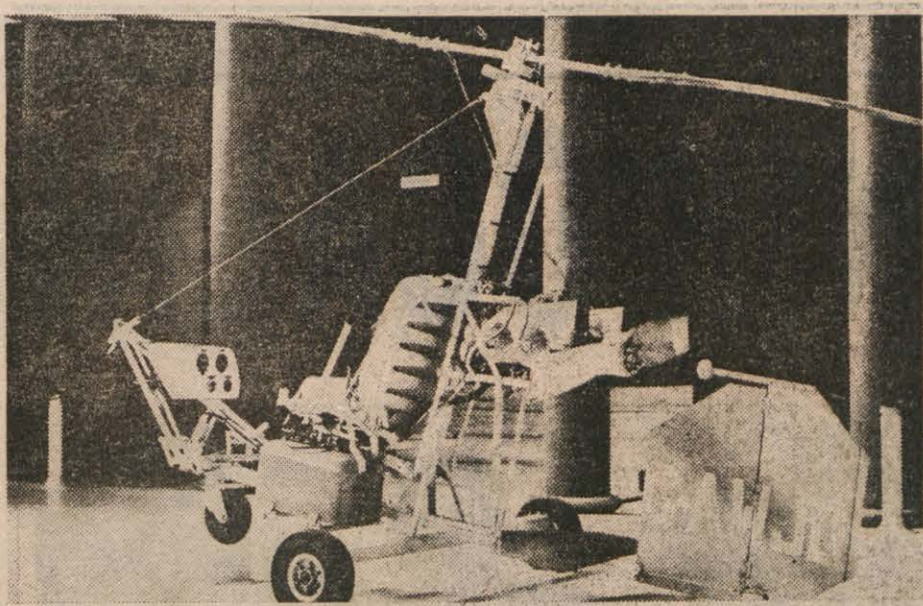
NOVE AKCIJE REVNIN

Ameriški črnski voditelj dr. Ralph Abernathy, naslednik umorjenega dr. Martina Luthra Kinga, je zdaj spet na prostosti, potem ko je odslužil dvajsetdnevno kazen. Obsojen je namreč bil, ker se je udeležil protiakontne demonstracije. Brl

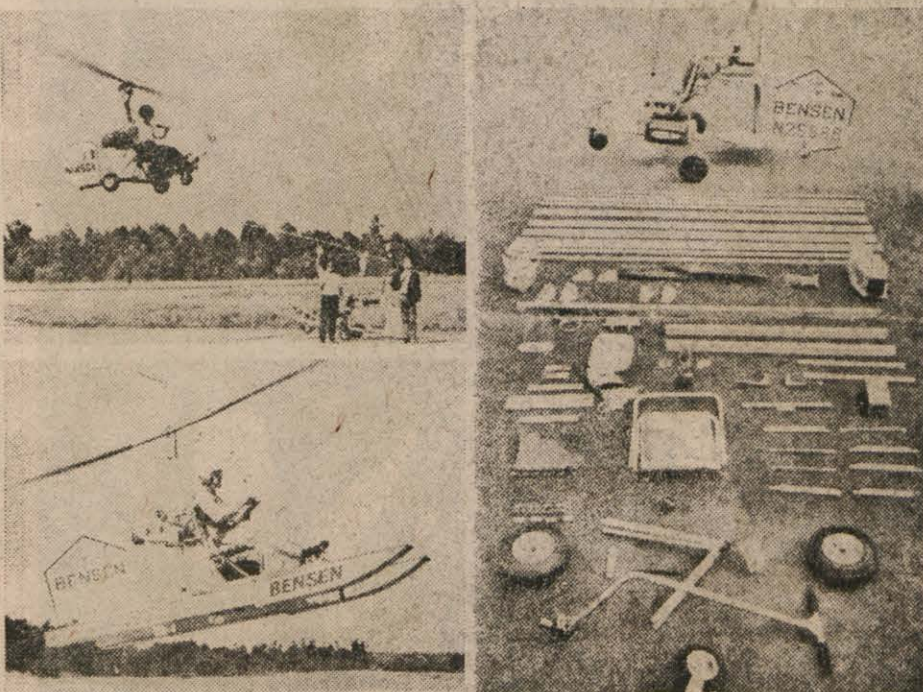

OB TEJ FOTOGRAFIJI mogoče lažje razumemo, zakaj so prometni strokovnjaki v nekaterih državah proti mini krilom. Res, pešca lahko dočaka samo drog, toda če bi bili za krilom ...

➤ **BENSENOV »AVTOZIRO«** NAJ BI BIL LETALO ZA NAJSIRSE MNOŽICE: POGANJA ga lahko že volkswagenov motor, velja tudi samo toliko kot avtomobil, le da je bolj ekonomičen, za vzlet potrebuje 100 metrov zaleta, za pristanek samo 50 metrov, vodi pa ga lahko že dvanajsetletni otrok. Tovarna ga dobavlja že pripravljenega za polet ali pa v delih, ki jih je treba sestaviti. Edine težave: prometni in letalski predpisi v raznih državah.

➤ **ZGODILO SE JE V DIVERDU V ZDA: RALPH GOODWIN**, blaznež, ki ga je policija lovila, ker je streljal na dva mino-idoča, se je zabarikadiral v bratovo hišo in si vzel za talca ženo. »Če se me policisti dotaknejo, jo ustrelim,« je povedal novinarjem, katero je spustil v hišo. Po sedmih urah obleganja pa se je odločil, da pride iz hiše. Pa se je spotaknil ob stopnicah, in pistola, ki jo je se vedno držal ob ženi glavi, se je sprožila. Zena je bila takoj mrtva. Toda hkrati so začeli streljati tudi policisti. Hudo ranjenega blazneža, so potem končno ukrotili.

➤ **ZA MEDNARODNI SESTANEK** arhitektov so mestni očetje v Nici nekoliko izpopolnili vrste domače policije: svojim letom in podnebnju primerno uniformirana dekleta za informacije.

➤ **»DISKUSIJA«** JE NASLOV DUHOVITE FOTOGRAFIJE, ki jo je Marta Bjehalova razstavila na veliki českoslovaški razstavi umetniške fotografije v Bratislavi. Moto razstave, na kateri so razstavili 500 fotografij, je bil: »Človek, ljubim te ...«

TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA TEDENSKA TRIBUNA

KULTURA IN PROSVETA

FOTOGRAFIJA

POSEBNEŽ HENRI — CARTIER

Ko je eden izmed vodilnih svetovnih fotografov, Henri Cartier-Bresson, leta 1933 snemal v Londonu kronanje Georga VI., je obrnil hrbet vsemu pompu, obredom in paradi in se sploh ni zanimal za slavnosti, marveč je raje snemal smešne in zabavne obraze, ki so gledalci sprejeli. Od takrat dalje Cartier-Bresson, navzlic temu, da je navzoč pri vseh pomembnejših dogodkih, raje ustvarja mojstrovine tako, da igra proti subjektu. Njegove ne navadne fotografije o pariških nemirih ne prikazujejo nobenega nasilja ali krutosti. Poglavitne stvari v ozračju Latinske četrti med temi nemiri, pravi Cartier-Bresson, so bili ljudje, ki so mislili, njihov odnos do vsega tega, njihov strah, njihova nape-

tost. »Cartier-Bresson ni fotoreporter, marveč je fotografski filozof,« pravi direktor oddelka za fotografije v neworskem muzeju John Szarkowski, ki je v tem muzeju zbral kakih 150 fotografij Cartier-Bressona, posnetih v obdobju od 1929 do

POSILANJE DE GAULLA: Važen je izraz, ne pa predsednik.

danes. »Časnikarstvo se ukvarja predvsem s svetom hierarhičnih dogodkov,« pravi Szarkowski, »medtem ko se Cartier-Bresson ubada v glavnenj s lastnostmi vsakdanjega, navadnega življenja. Čeprav so njegove slike narejene v stotinki sekunde, zgovorno pričajo o značaju dekad in generacij. Cartier-Bresson ima svoje oči, srce in dušo v kameri.

Umetnik zna ujeti smešni trenutek podeželskega poročnega obreda. Zna ujeti skepične stare Francozine, ko poslušajo de Gaulla. Ujeti zna našemljeno osamljenost mehiških cip v starih, zanemarnjenih vogalih javnih hišah. Zna poudariti starost v gobah Kitajca pod starim kitajskim zidom. Cartier-Bresson gleda zvrška na vse mogoče fotografske priprave. Uporablja le vicov, slik nikoli ne popravlja. In ko kaj fotografira, nikdar slike ne razmnožuje. Boji se barv in zato ne dela za revije in industrijske konkurne. »Barva prav nič ne prispeva k sliki, marveč jo razbija,« pravi Cartier-Bresson. Umetnik prav tako odklanja bliskala in druge tehnične novosti.

Njegov edini cilj je čakanje na pravi trenutek, na trenutek največje dramske napetosti. Danes je Cartier-Bresson, ki mu je 60 let, še vedno mladosten. Živi v Parizu in redkokdaj odgovarja na telefon. V prostem času slika. Prizadeva si, da bi bil čimbolj neznan, potuje pod izmišljenimi imeni in ne mara, da bi ga fotografirali. Nedavno je privolil v televizijski intervju samo pod pogojem, da bo govoril s hrbtom obrnjen proti kameri.

FILM

FELLINIJEVA SKRIVNOST

Tudi v senci košatih pinj v Fregeni, letoviškem kraju 30 km od Rima, kaže termometer večjih 34 stopinj C. Tu stanuje v skromni vili brez bazena, oblajevalnih naprav in liviranih lakajev Federico Fellini. Režiser, ki spravi na sceno vsega vraga, živi v skromnem okolju z ženo Giulietto Masino. Vsa okna so zaprta, zavese zagnjene in v sobi je hladno kot v eskimskem igluj.

Razen kratke epizode »Neverjetnih pripovedi po Edgarju Poeju ni v zadnjih treh letih posnel Fellini ničesar. »Narediti bi moral film, na katerega sem mislil že pred »Sladkim življenjem« in pripoveduje obiskovalcu, ko osvoboditvi človeka strahu pred smrtjo. Imenoval naj bi se »Potovanje v Mastorno«. Mimogrede: ime Mastorna sem našel v telefonskem imeniku. To je zgodba o človeku, ki pride z letalom v tuje mesto. Po celi seriji čudnih dogodivščin stoji pred obličjem smrti. Se danes izgovarjam ime Mastorna samo s temnobo. Aprila 1967 je Fellini že hotel začeti snemati svoje »Potovanje v Mastorno«. Da bi bil bliže snemanju, si je najel apartma v nekem hotelu blizu Rima. Zgodilo se je zvečer. Giulietta Masina je odšla večerjat k prijateljem, Fellini pa je pričakoval bolniško sestro, da bi mu dala kot rekonvalescentu po bronhitisu injekcijo. Opravi-la je dolžnost in odšla. Čez nekaj časa je

telefonirala Giulietta, kako je bilo. Nobena odgovora. Na njen poziv je vdrl v sobo hotelski vratar in našel Fellinija nezavestnega na tleh, s scenarijem za »Potovanje v Mastorno« v rokah. Zdravniki so bili mnenja, da je na robu smrti. Pol meseca je ležal v nezavesti. Ko se je prvič zavedel, je zamrmral, da bo umrl in da ga je ubil njegov film.

Kljub temu bom naredil ta film in ga bomk se je razgrel Fellini, ko je omenil to epizodo.

Prej ko pa se bo lotil svojega življenjskega dela, namerava posneti še »Satirikon« po pripovedi starorimskega pisca Petronija »Pojedina pri Trimalhionu«. To bo velik spektakel, slikovita freska o civilizaciji, ki jo — mislim psihološko — prav malo poznamo. Hočem pokazati, kako nam je dalo staro poganstvo skupaj s skoraj dvema tisočletjema krščanstva kompleks krivde. To bo moj prvi zgodovinski film. Štirje univerzitetni profesorji sodelujejo z menoj pri pripravi. Navdušen sem nad poganstvom!

FILM

SPRAVA PO DVAJSETIH LETIH

Italijanska igralka Anna Magnani in filmski režiser Roberto Rossellini sta se odločila, da bosta spet skupaj snemala — po dvajsetih letih hladnih medsebojnih odnosov.

Oba sta bila na vrhu popularnosti nekako pred dvema desetletjema, ko sta začela zlati obdobje italijanske kinematografije s filmom Rim, odprto mesto, slikovitim prikazom življenja Rima ob koncu nacistične okupacije. Kmalu po priznanjih, ki jih jima je film prinesel, pa sta se razšla zaradi preprirov, ki so bili nekdanji v središču pozornosti italijanske javnosti.

Zdaj, ko se bližata šestdesetim letom, vendar sta v filmskem svetu še dejavna, sta »La Magnani« in Rossellini zakopala bojno sekuro v imenu starega prijateljstva, ki nikoli ne zarjavi. Povod za načrt za film o Katarini de Medici, francoski kraljici iz 16. stoletja.

»Ne vem, če nama bo uspelo oživiti zaupanje, ki je bilo med nama nekdanj, leta 1944,« je povedala Anna Magnani. »Tako je bilo čudovito. On je zmogel takoj realizirati vse, kar sem obdutila — gibe, poglede — v vsem sva se popolnoma razumela, ker sva se ljubila. Rossellini je seveda še vedno inteligenten režiser, ki vidi dajl od drugih.«

Medtem ko se Anna v svojih tihih trenutkih vživlja v lik Katarine, ki je ukazala poklati francoske protestante in je to njeno dejanje znano v zgodovini kot »bartolomejska noč«, Rossellini končuje scenarij za ta film, ki ga bosta financirali francoska in italijanska televizija.

Po tem filmu bo Anna Magnani odpotovala na turnejo po Združenih državah z gledališkim delom »Volčulja«.

MALI OGLASI

UREJENOSTO TE NUDI HOMOGENO delo — enkrat do dvakrat tedensko v popoldanskih in večernih urah — izkušeni, dober prevajalec in prevajalka iz italijanske in angleščine, morda tudi iz nemščine in francoske. V postev pridejo le tisti, ki so večji hitre in solidnega in zanesljivega novinarskega prevajanja. Ponudbe po telefonu 25-522 int. 24.

INVENTARJI STARIH AVTOMOBILOV in veteranih zaljubljen — Prodaja skoda popular, sportna izvedba, v voznem stanju. Interesenti naj se javijo na naslov LADO MURSON, Opekarska 7, Vrhnika.

ISČEN HANSARDNO SOBO ZA ATELJE. Po možnosti bliske središča mesta. Prazno dobro. Ponudbe v ogl. odd. Dela pod šifro »TT« — umetnik.

PRATOČANO SPOZNAJTE RESNIČNI značaj svojega ljubezenskega partnerja. Naročite knjigo (24 slik) po povzetju (174in) pri INFORM, Ljubljana, pp 225.

PROJAM POPOLOVNO NOVO FILMSKO kamero Canon super 8 — Cena 2000 N din. Ponudbe v ogl. odd. Dela pod »TT« — nova kamera.

FANT — 24/185 — z dobro službo in domom, želi spoznati preprosto in pošteno dekle do 20 let, lahko tudi bošča mamiča. Slika zašleena proti vrnitvi. Samo resne ponudbe v ogl. odd. Dela pod »TT« — brez oklevanja!

KUPIM ROČNO KAMERA 35 MM, s priborom, optiko le širokokotno ali 50, Termirama. Dobrodošlo je tudi sponzorjanje. Ponudbe v ogl. odd. Dela pod šifro »TT« — dobrodošli!

Zaradi bolj preprostega poslovanja sprejemamo male oglase samo po pošti. Se pravi, če želite objaviti v Tedenski tribuni mali oglas, nam v ovojnici pošljite besedilo, ki ga želite objaviti, s čekovno polonico pa denar. Na obeh mora biti vaš točen naslov. Da boste vedeli sami izračunati, koliko vas stane oglas, si podrobno preberite naslednje vrstice.

Cena je najmanj 1000 dinarjev za vsak oglas, ki nima več kot 20 besed vključno z naslovom, cena za oglas od 21 do 35 besed pa je 2000 dinarjev. Mali oglasov z več kot 35 besedami ne objavljamo. V primeru, da bi radi namesto svojega naslova objavili šifro, je cena oglasa za 300 dinarjev višja, se pravi 1500 dinarjev za oglas do 20 besed in 2500 dinarjev za oglas z več kot 20 besedami. Rador leži dobiti odgovore na svoje oglase pod šifro po pošti, mora za stroške dostave plačati še naslednjih 500 dinarjev.

In zdaj vas zanima, kako boste poslali denar. Nakažite nam ga lahko le s splošno polonico, na hrbtni strani pa tam, kjer piše »poročilo lastniku računa«, napišete »Oglas za TT«. Na čelni strani morate vpisati številko računa 501-1-167, pod naziv računa pa CP »Delo«, Ljubljana, Tomšičeva 3. Za tuje naročnike oglasov velja druga številka, denar pa morate nakazati na KB Ljubljana 501-620-7-32000-10-169, na naziv računa CP »Delo«, Ljubljana, Tomšičeva 3, in z obvezo navedbo »Oglas za TT«.

Najbrž smo za začetek povedali dovolj; če je karkoli nejasno, povprašajte po telefonu s potrdilom o vplačilu v oglasnem oddelku CP »Delo«, v Ljubljani, Šubičeva 1, če pa želite dobiti odgovore po pošti, jih lahko pošljemo teden dni po objavi oglasa.

Oglas objavimo, če prispe denar najpozneje do četrta, se pravi 6 dni pred izidom nove številke. Po tem usmerjajte vas vaša naročila malih oglasov.

Zanima vas še, kako boste dobili odgovore na vaše oglase. Odgovore lahko dvignete na našo ljubljansko številko 23-522, interna 24.

DA BO VAŠA PRIČESKA TRAJNA LASJE PA NARAVNO LEPI IN BLEŠČEČI ... UPORABLJAJTE LALAGHE ZA LASE

Lalaghe
ZA KOSU

- enostavna uporaba • izredno delovanje • ne lepi
- ne zamašča las • ekonomična uporaba • deluje odlično pri vlažnih in suhih laseh.

modri: za trde lase
rumeni: za mehke lase

Izdeluje: LABUD — Zagreb
Licenca: PHARMAKON — Dunaj

murha
L E S C E

Trgovsko podjetje

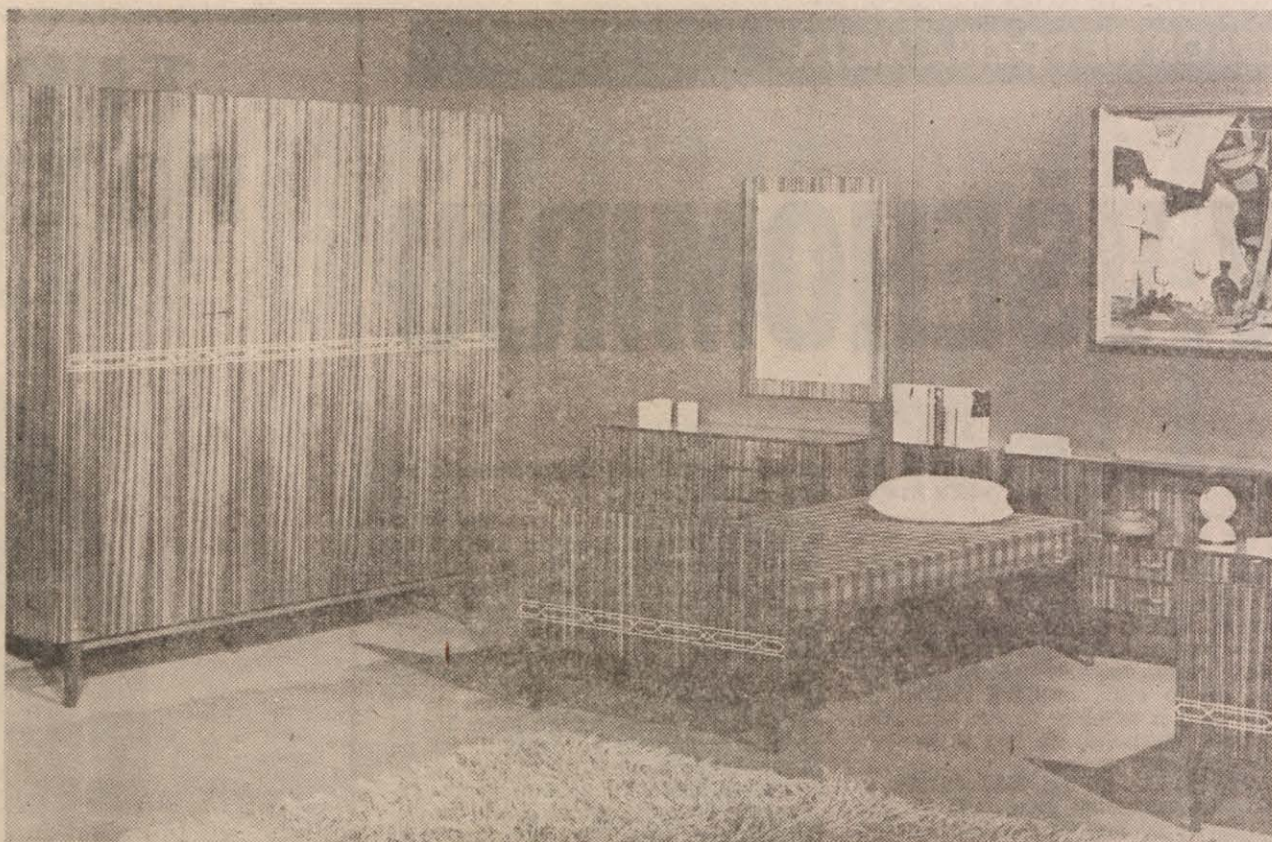
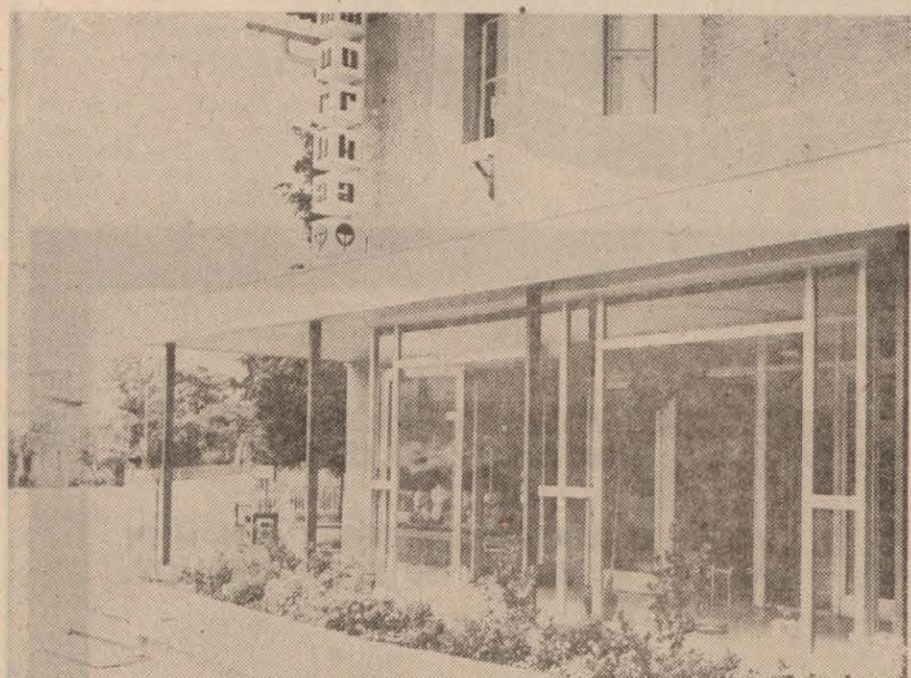
„MURKA“ Lesce

Tudi letos uspešno nastopa na Gorenjskem sejmu v Kranju. Prav na tem sejmu si je podjetje pridobilo v minulih letih velik ugled in zelo širok krog potrošnikov ter odsej blagovni promet narašča iz leta v leto. Seveda ima podjetje Murka veliko izbiro kakovostnega blaga, saj nudi v svojih prodajalnah potrošniku poleg specializiranih izdelkov tudi vse vrste tekstila in oblačil, najsodobnejše pohištvo in tehnične predmete.

Letos sodeluje Trgovsko podjetje Murka na Gorenjskem sejmu v več smereh. V sodelovanju s priznanimi industrijami pohištva razstavlja in prodaja različno pohištvo, nadalje več vrst oken in vrat, od tekstila so na voljo dekorativne tkanine, obiskovalcem pa sta na voljo tudi čokolada in kava.

Ob pregledu razstavnega prostora »Murke« ne smemo mimo razstavljenih pralnih strojev: superavtomatik Candi 75 in renomirani pralni stroj Gorenje kot tudi hladilnik Zoppas — vse to lahko dobe obiskovalci sejma za dinarska sredstva!

Sele podrobnejši pregled razstavljenega blaga pove obiskovalcu, da lahko izbira blago in tkanine ter razne predmete domače in tuje proizvodnje. Našim bralcem pa danes »Murka« predstavlja podjetja za proizvodnjo pohištva in drugih lesnih izdelkov, s katerimi podjetje Murka že dolgo uspešno sodeluje — v zadovoljstvo svojih številnih potrošnikov.

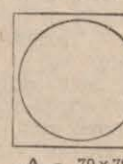
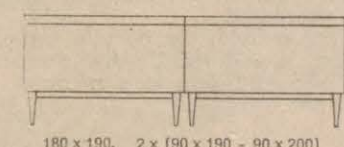
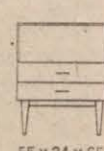
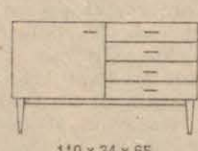
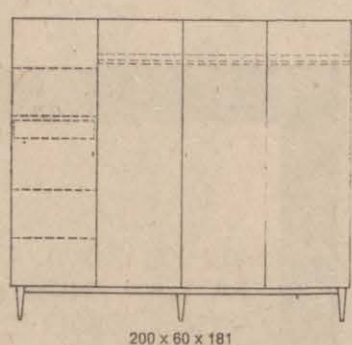

SPALNICA ALENKA 4 V

N'TENE LUŽEN NA OREH

MEBLO NOVA GORICA

Vse frontalne površine ima obdelane s poliestrom na visoki sijaj. Proizvajamo jo v treh različnih izvedbah:

— n'tene lužen na oreh — mahagoni lužen na palisander — fronta javor, stranice mahagoni
Poleg spalnic si na Gorenjskem sejmu oglejte še ostalo pohištvo »MEBLO«, ki ga razstavlja »MURKA«

Podjetje

„MIZAR“

iz Vblče drage pri Novi Gorici se uvršča med naše proizvajalce dobrega in solidnega stavbenega pohištva, esslinger rolet in platnenih zaves. S kvaliteto si je pridobilo širok krog odjemalcev in trgovskih podjetij, s katerimi uspešno sodeluje. Sedanja proizvodnja vodi v še večjo specializacijo proizvodnje stavbenega pohištva. Asortiman le-tega je že danes tako pester, da lahko podjetje nudi individualnemu graditelju vse izdelke od garažnih vrat, balkonskih, vhodnih in sobnih vrat do vseh vrst oken, opremljenih z lesenimi oz. plastičnimi esslinger roletami ali platnenimi zavesami. Proizvodnja v podjetju se stalno veča, saj temelji na izrednem posluhu za potrošnika in je podjetje preneki predlog upoštevalo pri izdelavi stavbnega pohištva. Zato s svojo izbiro lahko zadovolji slehernega kupca, tudi najzahtevnejšega. Vsi izdelki so izdelani v mejah JUS-a iz kakovostnega smrekovega lesa, esslinger rolete pa iz črne borovine. Proizvodna tehnologija »Mizarja« temelji na dosežkih doma in v svetu in tako je tudi z uporabo dopolnilnih materialov kot je n. pr. okovje. Podjetje sodeluje z mnogimi uglednimi trgovskimi podjetji pri prodaji stavbnega pohištva, tako tudi z »Murko«, s katero posluje uspešno že mnogo let in uspešno sodeluje na Gorenjskem sejmu.

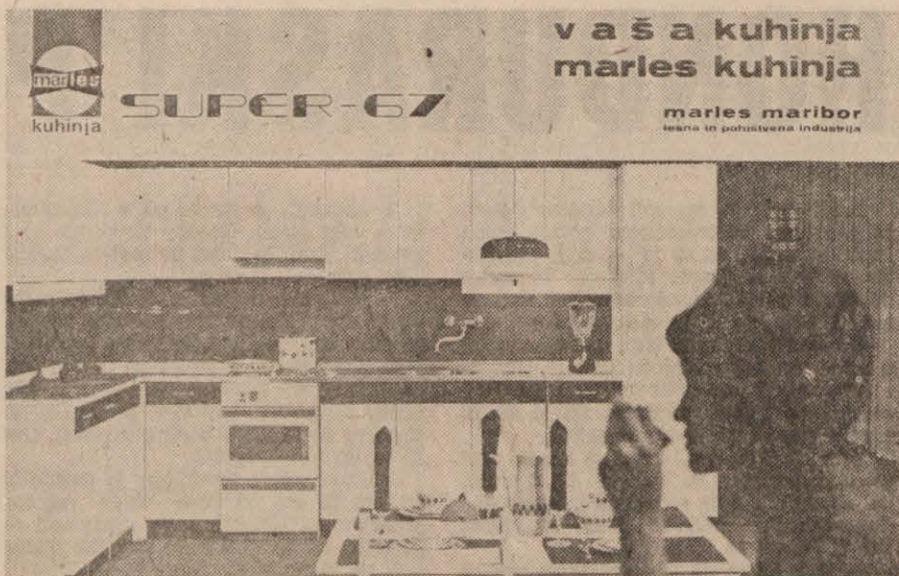
Lesna in pohištvena industrija „MARLES“ Maribor

Marles opozarja na 4 vrste sodobnih kuhinjskih elementov: »Super« 67 delovne plošče, sprednja površina vrat, predali, podnožje itd. so prevlečeni s slojasto melamin ploščo — melapan, ultrapas.

»Coctail« 67 v enaki izvedbi kot »super«, le vrata so okrašena s profili: »S-65« vrata, končnice predalov in delovne površine pokrite z melaminsko prevleko — ultrapas na lesnitu — melamin.

»Elegant« 67 vrata in končnice predalov — poliester, delovna plošča ima melaminsko prevleko — ultrapas na lesnitu — melamin.

Podjetje izdeluje kuhinjske elemente v lesninu in ultrapasu, najbolj znan izdelek pa je sekreter tipa »Paris 130« in »Paris 150«, ki je izdelan iz kakovostnega materiala v visokem sijaju — poliestru.

INDUSTRIJA POHIŠTVA

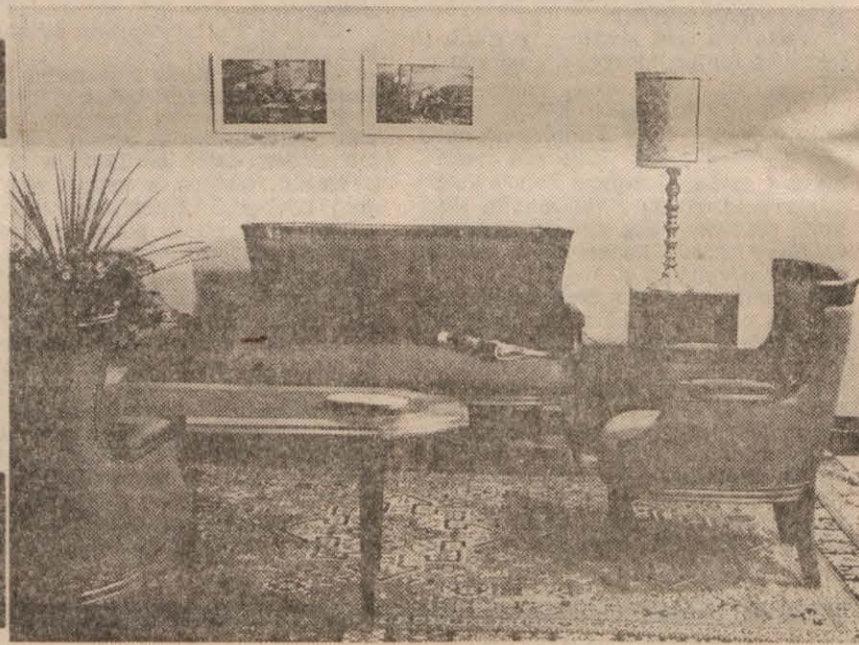

Cerknica

je kvaliteten znak pohištva BREST, Cerknica. Podjetje se uspešno uveljavlja doma in v tujini. Priznana kvaliteta, funkcionalnost in estetske oblike izdelkov so odlike proizvodnje Brest. Dnevne sobe FLORIDA, DANIELA, IRVIN Jedilnice LIVING, MARY. Nove garniture STILNEGA SEDEŽNEGA POHIŠTVA. Kosovno pohištvo, TV vitrine, vitrina METKA, TV BAR, stoli SARDAN, RAK itd.

KVALITETA, FUNKCIONALNOST, ESTETSKE OBLIKE

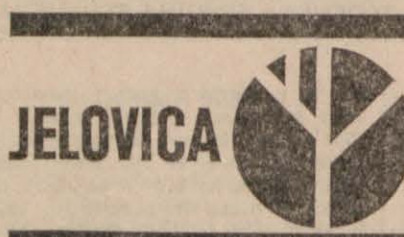
Podjetje „KRASOPREMA“ Dutovlje

je uspešno plasiralo svoje kakovostne izdelke na Gorenjskem predvsem zato, ker je njegovo sodelovanje z »Murko« že več let zelo uspešno. Trgovsko podjetje »Murka« namreč posreduje potrošnikom kakovostne spalnice in kombinirane omare. V tovarni menijo, da na Gorenjskem skoraj ni družine, ki bi njenih izdelkov ne poznala.

»Krasoprema« Dutovlje si z vsakoletnim skupnim nastopom na Gorenjskem sejmu prizadeva stalno seznanjati potrošnike s svojimi novimi izdelki. Uspeh — odziv potrošnikov, ki na sejmu ogledujejo in kupujejo pohištvo — pa je pomemben zato, ker na tej osnovi »Krasoprema« Dutovlje načrtuje proizvodni program za naslednja leta.

Lesno industrijsko podjetje Česnjica

je v tridesetletnem razvoju ustvarilo današnjo novo tovarno z najmodernejšim strojnimi parkom za serijsko proizvodnjo radio in TV ohišij, ki predstavlja 70% celotne vrednosti proizvodnje podjetja. Ostalo zajema proizvodnja omarič za čevlje, miz, čajnih in servisnih miz, šivalnih vrednosti proizvodnje pohištva, za izvoz in za domače tržišče. Tovarna ima tudi obrat za proizvodnjo podbojev in razne lesne embalaže za naročnike iz vse države. Oglejte si izdelke Lip Česnjica v razstavnih prostorih Murke na Gorenjskem sejmu.

lesna industrija ŠKOFJA LOKA

Izdeluje za domači in tuji trg montažne stanovanjske hiše, weekend hiše, montažne fasadne elemente, okna

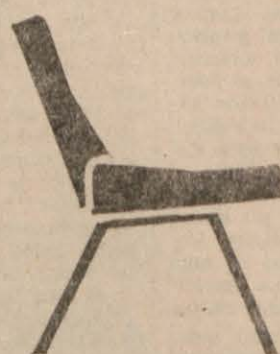
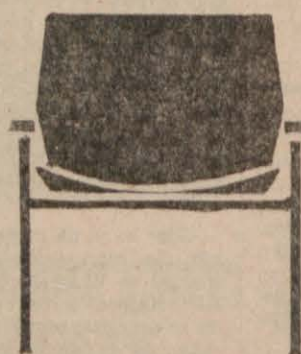
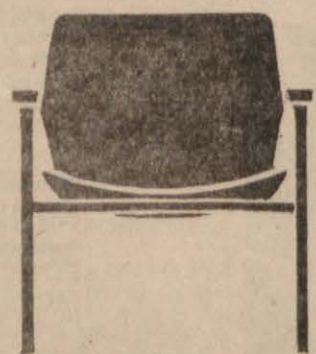
OKNA VRATA

lahke gradbene plošče, lignofol

Telefon h. c. 85336, 85337, 85338, 85339

Vabimo vas k ogledu razstavnega prostora MURKE, ki obiskovalcem predstavlja tudi najnovejše izdelke

podjetja

industrija pohištva STOL kamnik

gov obup prekipel, ne moren reči. Toda končno je bil on tisti, ki je po ovinkih stopil z mano v sliki.

Znaj je naden moral biti skrivnostni; bil je obkrožen z očmi: ljudskimi, Jonesovimi očmi, ostrimi očmi majorja Tolmmana. Kar mene zadela, ni bilo važno, če je Tolman vedel, kakšno vlogo sem imel pri tem: nobenega namena nisem imel, da se resnično zavzamem. Toda šlo je za profesionalni ponos, da nisem hotel biti odkrit, če sem se že odločil za pogovor s Smithom. Noben varnostni agent ne pride rad iz forme. In v tistih priljubljenih najino srečanje ni bilo niti najmanj lahka stvar.

Smith ni je naprej pisal; naredno pisno, poslano iz predmestja, ki me je pričakalo na mizi sredi kupa računov in osebne pošte. Bilo je kratko. Hotel je govoriti z mano, ne da bi povzročil pozornost. Hotel se je pogovoriti o zaupni stvari. Ni mislil, da bi lahko kdorkoli od naših uporabil telefon. Prepustil je meni, naj organiziram srečanje in mu sporočim podrobnosti, če se strinjam.

Predvsem je šlo za problem stika. Nisem verjel, da Smitha ali Jonesa neprestano zasledujejo; komaj da bi se jim to splačalo. Videti je bilo verjetno, da je poročalo vse, kar delata ali rečeta v javnosti. Vse, kar mi je bilo treba narediti, če sem se hotel pogovoriti z njim, je bilo: sporočiti mu kraj in čas za varno srečanje.

Niso me sneli videti, da govorim z njim, na zabavi ali kje drugje, o tem bi res poročali. Lahko bi morda uporabili dekle, katere privlačnost so bile nekeč že zavirane; toda Jones je svedel sploh ni maral in lahko bi nemudoma kaj posumil. Imel smo nekaj nakarjav v Internationalu, ki bi mu lahko poslali sporočilo; vendar pa nisem bil najbolj pametne sorte in bi jih bilo lahko pregovoriti, da bi dali sporočilo Jonesu namesto Smithu.

Končno sem napisal natančne podrobnosti, ki naj jih izpolni. Potem sem mu poslal, z navadno pošto, reklamni letak in cenik neke kemije čistilne, kjer smo imeli povsem zanemarljivo sliko; na letak sem zapisal: »Posebno pozornost posvečamo večernim oblikam.« Potem mu je telefoniral lastnik čistilnice in mu povedal, da lahko sprejmejo njegovo večerno obliko. Smith, ki je verjetno nestrupno čakal, je namig popolnoma razumel.

Preden so mu večerno obliko vrnili, sem v enega od notranjih žepov dal svoje sporočilo.

Na sestanek sem prišel zgodaj in postopal po bregu, ob katerem so bile zasidrane ladje. Bil je hladno, porabljen pozno jesenski dan; velikanški sivi oblaki so obiljubljali sneg, še preden bo minilo mnogo dni. Ko sem stopil na krov ladje (v bistvu ni bila večja kot večji motor čoln), ki sem jo bil izbral, je bila še prazna in se je pozibavala na valovih. Vzdiž bregov so se ena za eno približale hudi v bledco

»Kaj pa on misli, kako je umrl Smith?«

»Tiste nisemo zamenjali. Čemu naj bi jo le? Vedno je tam straža, ali pa hinski sploh pa — nihče ne bi mogel neopažen skozi prednjo vežo.«

»Kaj pa druga vrata? Vrata vrata, ki jih poleti uporablja služničad?«

»No...« obotavljal se je, »ne, tiste tudi ne. Ni imelo smisla iti v skrajnosti. Pomembni so bili le notranji ključ. Saj nihče ne bi splezal na vrh in poskusil...«, opazil je, da je zavzel obrambno stališče, in to mu ni bilo všeč, zato se je popravi: »Poslušajte,« je razdraženo rekel, »kaj pa sploh pomeni tole? Najbolje bo, da mi poveste, preden kaj nadaljujete.«

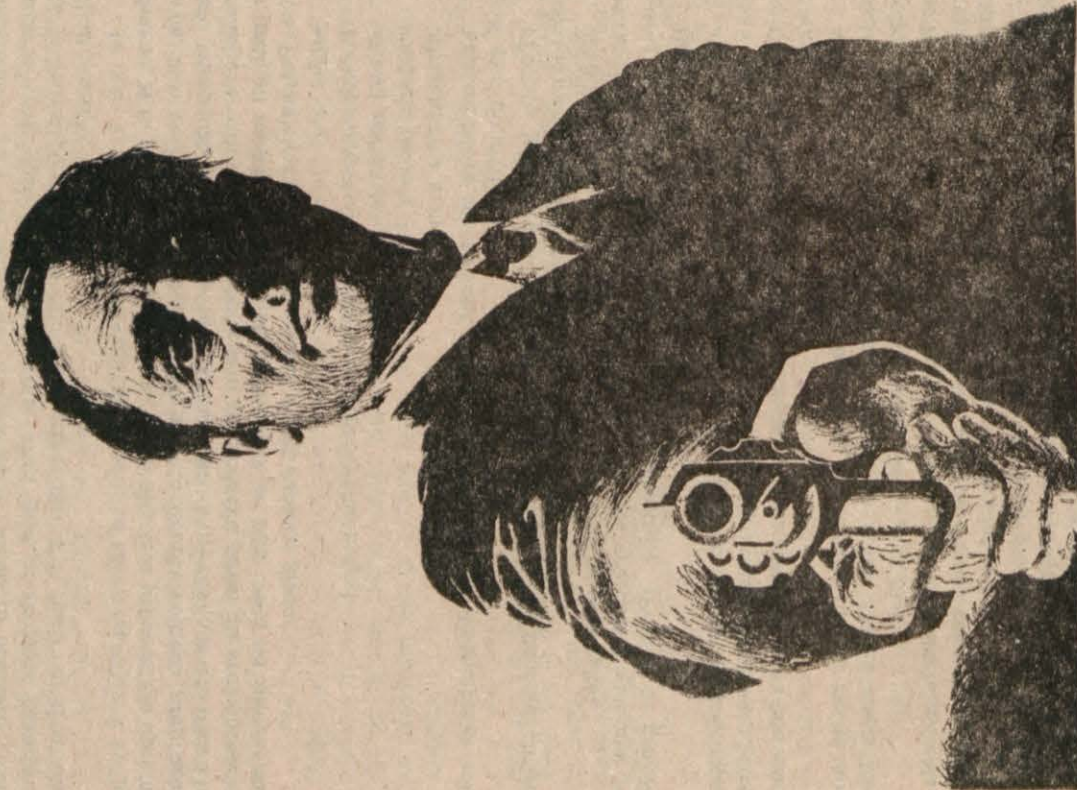
Toda nisem mu povedal. Rekel sem: »Neka teorija, in vaši odgovori so me zadovoljili.« In odložil slušalko. Povedal mu nisem iz več razlogov: delno zato, ker je bil kot zaveznik povsem nekoristen, v glavnem pa zato, ker sem bil jezen zaradi načina, kako so z mano delali vse te dolge mesece, in sem v svoji osamelosti postal odločen. Nestano so mi ponavljali: »Reši zadevo Smith in Jones, tvoja je!« No, prav, sem zdaj pomislil, moja je, in jo bom sam tudi rešil.

Toda zvedel sem dovolj, da sem se prepiral, da je Jones govoril resnico in da je res prišel v mojo pisarno v ambasadi; dovolj, da so se dvomi in strah ponovno prebudili, da sem ponovno začel izgubljati upanje, še preden sem se spogledal s samim delom.

Nedeljsko jutro je bilo prazno, sonce žareče in sneg zbit v zemljo, ko sem prehodil tiste pol milje do ambasade. Veliko sem imel v mislih, toda ničesar pametnega se nisem mogel prebiti. Se vedno sem se dobro zavedal: da so se stvari zame slabo obrnile in da jih bo Jones, če bo želel, še poslušal. Ko sem hodil mimo hiš, na katerih je sonce siooplo ledene sveče, ali ko sem hodil po bregu, kjer se je na moji desni zmrznjena reka svetilkala kot velikanško zrcalo, sem premišljeval o vrsti možnosti.

Pišlole nisem imel (bila je zaklenjena v pisarniški sef, da ne bi vznemirjali področnih oblasti), in Jonesa nisem mogel na noben način ujeti. Bil sem močnejši od njega in bi ga bil lahko premagal brez težav; toda bil je nedvomno oborožen in mi ne bi nikoli pustil, da bi se mu približal... Še vedno nisem vedel, kaj hoče. Če bi se nameraval predati, tega ne bi počel na tak način. Če bi v drugo iskal azil, me ne bi nikoli z zatrkavanjem zvalil v pisarno, pač pa bi bil vljuden in celo ponižen... Po telefonu mi je rekel: »Najbolje bo, da storite, kot vam pravim« torej je vedel, da drži vse adute v rokah in jih je tudi nameraval nekako uporabiti.

Če bi se v ambasadi kaj zgodilo, kaj spotačljivega ali nasilnega, kar bi privabilo ljudi ali policijo, bi bil to nedvomno moj konec. Ampak, kar je, je; bil sem tam.

»Če bom pa storil tako, boš do konca življenja potil krvavi pot.«

— takrat na maskaradi kmalu po njenem begu. Celo to sem zvedel, kje sta jih kupila — — — v Veseleje Janeza trgovini z igračami (predmeti za čarovnike) na glavni mestni ulici. Toda bile so resnično igre, da bi dovolj resnična igrača, da so os občudovale moža celo noč notno privezanega na drevo.

Smitha je ubil Jones, o tem nisem dvomil. Iz tega, kar sem vedel, iz delstev v mapi sem lahko rekonstruiral »kakov in zakaj«.

Smith in Jones sta bila ob izletu z nilem v ladji, ki jo je v tistem telefonskem pogovoru, ki mu je stedi zelo mirna. Pričakoval sem kakšen izbruh, toda nič se ni zgodilo; umirila sta se v mirnem blagoslovu doma, ki je, to sem vedel, bil zlagan. Jones, ljubica, toda maskevalna oseba, Smithu še ni odpustil, ker se mi je izdajalsko približal; čakal je na svoj čas. Ker je natančno določil, kako se bo maskeval, je čakal na prvo mrzlo zimsko noč.

Vse se je lepo skladalo. Smith in Jones sta skupaj odšla na pozno-čeren sprehod po zapuščenem, slabo razsvetljenem parku nedaleč od International hotela. Jones je bil sicer pripravljen, da ga spravi v nezavest, toda to ni bilo potrebno; padec sam po sebi, in potem bolečina sta mu zvela zavest. Jones mu je s težavo sčel plašč (ali ga enostavno zrezal z negibnega telesa), potegnil žrtev za najmanjšega bližnjega drevesa, mu z listico pripel roko na deblo, rekel z bogom in žvižgačjo odšel.

Petnajst stopinj pod ničlo — stvar, ki jo je Jones željno čakal — je storilo drugo.

Zdaj se je Jones skrivaj — nekeje v tem velikem, neurejenem mestu, kjer se ni bilo težko skriti. Pričakoval sem, da bo slej ko prej prišel na plan in izjavil, da je pobegnil pred morilecem in se do zdaj skrival, ker se je bal za svoje življenje. Verjetno je čakal, da bi videl, kakšna bo reakcija na novico. Toda naj bi se zgodilo kartoli, nedvomno bo prava podoba človeka, onemoglega od žalosti za izgubljenim drugim prijateljem, ki z bolečino v srcu zahleva od oblasti, da ga zaščiti.

No, na to sem mislil, dokler mi nista ambasador Black in polkovnik Bellinger skupno povedala nekaj povsem drugega in mi pokazala povsem drug problem.

Bil je vikend, votel premor v tem in mnogih drugih delih sveta. Poslovnost je ob koncu tedna zamrla, diplomacija je odšla na oddih; pisarne so bile zaprte, po telefonih si težko koga dobili, zdravnikov in odvetnikov ni bilo moč doseči, razen morda v okrajnem klubu; prebivalstvo je odšlo ribarit, ali pa v tem mrazu smučat, drsat, sankat in popivati. Naša ambasada je bila zapra, le oddelk šifrantov je delal v pritličnih prostorih; ko sem vstopil s svojimi ključem veznih vrat, je bila zgradba tiha in moje stopinje so odmevale po praznih hodnikih in dvoranah. V ambasadorjevi sobi, kjer sem se pridružil njemu in Blau-

Kritični je in divje mlati z rokami, ko je padel

»Toda zakaj bi mi rad to storil?«

»Ker te sovražim, pripravljen sem te ubiti.« Za odgovor se mu ni bilo treba obotavljati; pred seboj je imel zemljepisni strojega življenja, »tega enostavno ne moreš razumeti, kaj? No, pa je res.« Stregel je vanje,

Ni mi bilo treba misliti več kot deset sekund, da sem spoznal, da govori resnico. To je bila karta na katero je igral in gradil igro. Smith mrtve, Jones porinjen skozi okno naše ambasade, ali pa je skočil na begu pred zasledovalci, da bi pobegnili mučenju; tako ali drugače prav: moja karta, če ne celo moje življenje, se bosta na mestu ustavila, kakor hitro se bo to zgodilo; in Jones je držal karte v rokah.

»Ne boš, ko se bo zgodilo... Misliš, da bodo ljudje verjeli v samomort? Jonesova in Smithova smrt v roku osemindesetih ur? Jones je padel iz okna v naši ambasadi? Kjer je bil zaprt?« Divje se je zasmijal. »Bodi pameten! Brez težav me bodo imeli za uradno žrtev, za žrtev umora iz maskevanja. Umorili so me vsi ljudje. Verjetno ti Strečen boš, če boš dobil mesto vladarja v zgradbi varnostne službe, ko se bo to razvedelo. In samo za to boš še dober, pripravljen služiti.«

»O tem dvomim.«

»Ne boš, ko se bo zgodilo... Misliš, da bodo ljudje verjeli v samomort? Jonesova in Smithova smrt v roku osemindesetih ur? Jones je padel iz okna v naši ambasadi? Kjer je bil zaprt?« Divje se je zasmijal. »Bodi pameten! Brez težav me bodo imeli za uradno žrtev, za žrtev umora iz maskevanja. Umorili so me vsi ljudje. Verjetno ti Strečen boš, če boš dobil mesto vladarja v zgradbi varnostne službe, ko se bo to razvedelo. In samo za to boš še dober, pripravljen služiti.«

»O tem dvomim.«

»Ne boš, ko se bo zgodilo... Misliš, da bodo ljudje verjeli v samomort? Jonesova in Smithova smrt v roku osemindesetih ur? Jones je padel iz okna v naši ambasadi? Kjer je bil zaprt?« Divje se je zasmijal. »Bodi pameten! Brez težav me bodo imeli za uradno žrtev, za žrtev umora iz maskevanja. Umorili so me vsi ljudje. Verjetno ti Strečen boš, če boš dobil mesto vladarja v zgradbi varnostne službe, ko se bo to razvedelo. In samo za to boš še dober, pripravljen služiti.«

»O tem dvomim.«

»Ne boš, ko se bo zgodilo... Misliš, da bodo ljudje verjeli v samomort? Jonesova in Smithova smrt v roku osemindesetih ur? Jones je padel iz okna v naši ambasadi? Kjer je bil zaprt?« Divje se je zasmijal. »Bodi pameten! Brez težav me bodo imeli za uradno žrtev, za žrtev umora iz maskevanja. Umorili so me vsi ljudje. Verjetno ti Strečen boš, če boš dobil mesto vladarja v zgradbi varnostne službe, ko se bo to razvedelo. In samo za to boš še dober, pripravljen služiti.«

»O tem dvomim.«

»Ne boš, ko se bo zgodilo... Misliš, da bodo ljudje verjeli v samomort? Jonesova in Smithova smrt v roku osemindesetih ur? Jones je padel iz okna v naši ambasadi? Kjer je bil zaprt?« Divje se je zasmijal. »Bodi pameten! Brez težav me bodo imeli za uradno žrtev, za žrtev umora iz maskevanja. Umorili so me vsi ljudje. Verjetno ti Strečen boš, če boš dobil mesto vladarja v zgradbi varnostne službe, ko se bo to razvedelo. In samo za to boš še dober, pripravljen služiti.«

»O tem dvomim.«

»Ne boš, ko se bo zgodilo... Misliš, da bodo ljudje verjeli v samomort? Jonesova in Smithova smrt v roku osemindesetih ur? Jones je padel iz okna v naši ambasadi? Kjer je bil zaprt?« Divje se je zasmijal. »Bodi pameten! Brez težav me bodo imeli za uradno žrtev, za žrtev umora iz maskevanja. Umorili so me vsi ljudje. Verjetno ti Strečen boš, če boš dobil mesto vladarja v zgradbi varnostne službe, ko se bo to razvedelo. In samo za to boš še dober, pripravljen služiti.«

»O tem dvomim.«

»Ne boš, ko se bo zgodilo... Misliš, da bodo ljudje verjeli v samomort? Jonesova in Smithova smrt v roku osemindesetih ur? Jones je padel iz okna v naši ambasadi? Kjer je bil zaprt?« Divje se je zasmijal. »Bodi pameten! Brez težav me bodo imeli za uradno žrtev, za žrtev umora iz maskevanja. Umorili so me vsi ljudje. Verjetno ti Strečen boš, če boš dobil mesto vladarja v zgradbi varnostne službe, ko se bo to razvedelo. In samo za to boš še dober, pripravljen služiti.«

»O tem dvomim.«

»Ne boš, ko se bo zgodilo... Misliš, da bodo ljudje verjeli v samomort? Jonesova in Smithova smrt v roku osemindesetih ur? Jones je padel iz okna v naši ambasadi? Kjer je bil zaprt?« Divje se je zasmijal. »Bodi pameten! Brez težav me bodo imeli za uradno žrtev, za žrtev umora iz maskevanja. Umorili so me vsi ljudje. Verjetno ti Strečen boš, če boš dobil mesto vladarja v zgradbi varnostne službe, ko se bo to razvedelo. In samo za to boš še dober, pripravljen služiti.«

Smitha je ubil Jones. O tem nisem dvomil

**alpska modna
konfekcija
ALMIRA
radovljica**

MOŠKE, ŽENSKÉ in OTROŠKE
vrhne pletenine
Prodajamo v lastni prodajalni v Radovljici in preko trgovske mreže

Obiščite razstavne prostore trgovskega podjetja »MURKA« predvsem s pleteninami »ALMIRA«, ki jih prodaja na Gorenjskem sejmu.

KAKO ZAVRETI STARANJE IN ZMANJŠATI UTRUJENOST?

GOSPODINJA JE MARATONKA

Vsaka gospodinja zasluži zlato olimpijsko medaljo, zakaj vsaka gospodinja je maratonska. 77-letna gospodinja na primer ima za seboj 150.000 kilometrov, če je začela gospodinjiti z dvaindvajsetimi leti. To je proga, ki bi lahko trikrat objela Zemljo. Je tedaj čudno, če se pojavijo znamenja izrabljenosti tako zgodaj?

Se nekaj odločilno vpliva na izrabljenost: delo v zaprtih prostorih. Tudi to pospešuje proces staranja, saj svež zrak ohranja mladost. Gospodinja se mora torej varovati utrujenosti. Preden preidemo k praktičnim nasvetom, ki naj bi ji pomagali ohraniti mladost, dvoje priporočil, ki nanjo ne sme nikdar pozabiti:

● Pazite, da bo vaša prebava vedno v redu! To je pomembnejše, kot si mislite. Ostanke prebave, ki ostanejo v organizmu, se morajo vsak dan izteči, sicer škodujejo vsem življenjskim funkcijam. Neredna prebava slabo vpliva na počutje, razpoloženje in bistveno pospešuje prezgodnje staranje. Če imate prebavne težave, si pomagajte z odvajalnimi čajem, vendar pa ne prepogosto. Uživajte rajši mnogo sadja, na tešče pa vsak dan popijte velik kozarec mlečne vode.

● Oglejte si včasih nohte! To je učinkovita zdravstvena kontrola. Če opazite, da se radi lomijo ali so namesto normalno rožnate, svetlejši oz. brezbarvni, tedaj z vami nekaj ni v redu. Lahko je napaka v prehrani, lahko pa tudi znamenje obolenosti, ki terjaja zdravniški pregled.

MASAŽA ZA KRVNI OBTOK

Če želite ohraniti mladost — in kdo si tega ne želi? — tedaj pazite na dober krvni obtok. Ali večkrat tožite o sledenih nogah ali mrzlih prstih? To sta simptoma pomanjkljive oskrbe s krvjo. Cirkulacija krvi pa je sila pomembna, saj oskrbuje celice s hrano. Če ni v redu, se celicna substanca prehitro izrablja, to pa ne pomeni nič drugega kot zgodnje staranje. Cirkulacija krvi lahko zlahka in brez dolgih procedur aktiviramo. Za njo ne potrebujemo niti maserke niti preveč časa. Zadoštuje dnevna kopel in močna, ne prenamajna ščetka (rajši ne nylonška).

Ko ste v kadi, lahko že miljenje združite z lahko masažo. Potem ko ste si namočili noge po vsej dolžini, jih masirajte — ne premočno, vendar obdano — šest do sedemkrat navzdol proti stopalom. Zatem prav tolikokrat proti kolenu navzgor do kolka. In potem še roke. Kmalu boste začutili močnejše kroženje krvi po nogah, rokah in celnem telesu. Zdravniki priporočajo jutranjo kopel, ker se krvni obtok med spanjem upočasni. Topla kopel in taka masaža ga spravita spet v tek.

Skopali ste se in obrisali. Zdaj vzemite v roko ščetko in si z njo očistite celo telo, roke, noge itd. — razen oči, vratu in obraza. Sprva ne bo kdovekako prijetno, toda hitro se boste navadili in mlačenja s ščetko kar ne boste mogli več pogrešati. S ščetko se izogibajte samo še morebitnih materinim znamenjem ali bradavic po telesu.

Po tem jutranjem obredu se boste počutili kot prerajeni, zlasti če morate čez dan predvsem stati ali hoditi. Vaša koža bo postala gladka, mehka in prožna — mlajša bo, in kar je še važnejše, ostala bo mlada.

LOV ZA VITKO LINIJO

Ko je že beseda o ohranjanju mladosti, tedaj vas moramo še posebej opozoriti na nekaj:

ŽELITE POČASI SHUJŠATI?

ZJUTRAJ (ko vstanete): Kozarec tople vode s sokom ene limone (brez sladkorja!).

ZAJTRK: Mehko kuhano jajce, sok dveh pomaranč s kavno žličko medu, morda še kos prepečenca ali krekerja.

DOPOLDNE: Čajna žlička sadjevega kisa (ali jabolčnega) v kozarcu vode. Če ste lačni, kozarec mlečnega mleka.

KOSILO: Telesni ali gubeči zrezek na žaru (kakih 150 g) in 200 g v slani vodi kuhane zelenjave (ne stročnice). Namesto zrezka je lahko riba, včasih pa tudi zelo pusta svinina. Za poobedeč sveže sadje (ne banane).

POPOLDNE: Skodelica ali dve rahlega čaja z medom. Če ste lačni, kos prepečenca ali krekerja, tanko namazanega s maslom.

VEČERJA: Telesna, piščanec ali riba kot opoldne. Zraven lahko tudi jajce na oko, zakrknjeno na nekaj kapljah olja. Potem spet sadje. Po obroku popijte kozarec vode s kavno žličko sadjevega kisa.

PRED POČITKOM: Kozarec mlečnega mleka s kavno žličko medu ali kozarec vode s kavno žličko sadjevega kisa.

(Diet: British Health Food Center. Traja naj, dokler ne dosežete zaželenega teže. Majhne spremembe, kot krompir ali meso v omaki kdaj pa kdaj, ne škodijo. Prepovedano je mastno meso, torte, pecivo, kruh, juhe in alkohol.)

riti na nekaj. Na lov za vitko linijo, ki je dandanes že nekakšna masovna psihoza. So zdravniki, ki čisto avtomatično, ne da bi bili pacientko prej pregledali, odredijo: »Shujšati morate!«

Debelost organizmu prav gotovo ne deluje dobro. Zaradi prevelike teže trpi zlasti srce in želodec, pa tudi kosti morajo nositi preveliko težo. Vse to nedvomno pospešuje staranje. Toda vitkost za vsako ceno je lahko tudi nevarna. Če teža sprito shujševalnih metod zelo naglo pade pod normalno, občuti to celotni organizem. Če torej po določeni starostni meji — in ta je nekako pri tridesetih — želite na hitro shujšati, bodo posledice zelo hitro vidne na vaši koži in polti. Koža, ki je bila prej zaradi plasti maščobe močno raztegnjena, se bo zdaj začela gubati in teh gub ne boste mogli nikoli več odstraniti.

Naj vas uspehi koščeni manekenk nikar ne begajo! V Angliji in Ameriki se mladostnice zgledujejo po fizičarki Twiggy — ki jo imenujejo tudi rentgensko sliko Sophie Loren — toda vi niste več mladostnica. To ni za vas.

Če hočete dolgo ostati mladi, tedaj si shujševalne kure ne smete privoščiti brez zdravnikovega nadzora, zlasti ne radikalne stradalne kure. Odvečnih kil se morate znebiti počasi in preudarno. V okviru objavljamo tako shujševalno dieto, ki so jo sestavili strokovnjaki British Health Food Centra (Britanski center za zdravo prehrano). Po teh navodilih se hranite, dokler ne boste dosegli zaželenega teže. Majhna sprememba, kot na pr. enkrat tedensko krompir ali meso v omaki, ne škoduje. Važno je samo, da se zavestno izogibate mastnega pečenega mesa, tort, sladkarij, kruha, testenin, juh in slehernega alkohola.

PRAVILNO UREJE-NA KUHINJA

Ko smo že pri kuhinji: kuhinja je prostor, kjer prebije gospodinja — najsi je samo doma ali še v dodatni službi — najnapornejše ure dneva. Zato mora biti kuhinja čimbolj praktično urejena.

V našem času, ko so se začeli arhitekti zelo truditi, da bi kuhinje načrtovali z željo gospodinjic olajšati delo, in ko tudi domača industrija s svojimi raziskovalnimi oddelki že študira vsak njen korak in gib, ko avtomatizacija vse bolj zamenjuje delo njenih rok, mora gospodinja vedeti še sama, kako bo trošila svoje moči ob vseh teh avtomatih, ki jih ima na voljo.

Nikar ne mislite, da boste ostali dlje mladi, čimveč strojev boste imeli pri roki! Toda pralni stroj, mešalec ali stroj za pomivanje posode vam bodo prihranili mnogo napora in vas rešili najhuje utrujenosti. Vam smemo nekaj svetovati? Če vaša družina hrani za avtomobil ali če želi zamenjati starega za novega, tedaj naj rajši počaka še kako leto ali dve, da bo prišel prej na vrsto pralni stroj. Rekl bi se — stroj za pomivanje posode, toda naša industrija gospodinjiskih strojev se še ni dokopala do tega spoznanja, da žena, ki mora v službi — ali pa samo doma v gospodinjstvu — trdo delati, sicer ji kdo od močnejšega spola hitro začne očitati neučinkovito enakopravnost, da ta žena

SKRB ZA KRVNI OBTOK: Vsako jutro voda, milo in ščetka

ne more strastno uživati ob gomili posode, ki jo vsak dan čaka po kosilu. Gotovo bi prav tako kot njena močnejša polovica rajši sedla na kavč in vzela v roko časopis, medtem ko bi stroj počelil ostanke kosila. Toda takih strojev pri nas še ni! Ne vidimo razloga, zakaj bi pomivalni stroj moral biti tako nedostopen za naše žepce, če tudi pralni stroj ni več.

KAKŠNA SO PRAVILA DELA

Seveda stroji gospodinjic ne morejo odvesti vsega dela, ostane ji še na pretek hoje in skakanja in premikanja. Zato mora najprej popraviti arhitekove napake v kuhinji in opraviti prilagoditve svojim »meram«. Preglejte, ali so višine miz, pomenne vaše višini. Pravilna višina je, če se postavite pred ploskev in se nanjo oprete z dlani. Če se pri tem ne sklonite ali rok ne usločite, tedaj je pravilna za vas. Drugače pa morate poklicati mizarja, zakaj samo v tej višini lahko udobno opravljate kuhinjske posle, ne da bi se prehitro utrudili.

Vsi kuhinjski pripomočki morajo biti tako postavljeni ali shranjeni, da jih lahko brez truda dosežete. Naše kuhinjske omarice visoke do stropa so seveda arhitektov domislek, ki je vreden le graje. Vsekakor je to moda, ki izprijuje, da njeni avtorji niso imeli pojma o gospodinjiskem delu, namreč o tem, da je to težko delo! Stopničke v kuhinji za stalno rabo pa so nevarne, utrudljive in tudi nevarne. Ze res, da je pod stropom lahko shranjena samo posoda, ki se ne rabi pogosto — toda naše moderne kuhinje so premajhne, da bi si tako razkošje lahko privoščili. Sodoben tip kuhinje celo hladilnikov nima več na tleh, marveč so dvignjeni, da so v dosegu roke. Da ne govorimo o zadostnem zračenju, svetlobi in tako naprej...

Ne recite zdaj, da se vam ne ljubi preurediti ploskev in polic! Če želite ostati dolgo mladi, morate biti podjetni in odločni, vseeno ali v duhovnem območju ali pri racionalizaciji dela. Slihermo olajšanje vsakdanjega dela bo pripomoglo, da se vam mišice prehitro ne utrudijo in ne pospešujejo procesa staranja.

Samo mnenje, da hišno delo ženo postara, pa ne drži, čeprav je zelo razširjeno. Lenarjenje je prav tako škodljivo kot neracionalno delo v gospodinjstvu. Hišno delo vam ne škoduje, če si ga olajšate —

na pr. po pravilih, ki so jih sestavili strokovnjaki Physical Fitness Society v New Yorku. Zapišite si nekaj teh pravil:

● Če delate stoje, postavite eno nogo pred drugo. Mišice bodo lažje ohranile ravnotežje telesa in to zmanjša njihovo obremenitev.

● Delajte po načrtu. Začnite dan tako, da se odločite, kaj boste počeli in po kakšnem vrstnem redu. Zelo važno je, da si opravke razdelite tako, da boste izmenoma stali, sedeli, klečali ali čepeli.

● Pomnite, da so mišice na hrbtu in ramah močnejše kot pa na rokah. Zapišite jih. Ko kaj dvigujete, dvignite z močjo ram, ne samo rok. Tudi ko brišete prah ali pomivate posodo, ne pozabite na rame in hrbet.

● Pri gospodinjiskem delu ne nosite visokih ali srednjih pet, marveč nizke — se najbolje čevlje, kakršne nosijo ženske, ki morajo veliko stati in ki jih dobite povsod pri nas (visoke z vezalkami, peta in prsti so prosti) ali pa sandale. Copate brez pet tudi utrudijo noge!

● Zlato pravilo gospodinjiskega dela pa se glasi: Ne ostanite nikdar več kot deset minut v isti telesni drži! Če likate, brišete prah, šivate ali pomivate posodo — spremenite vsakih deset minut držo telesa, se stegnite, dvignite roke in noge, globoko dihajte. Potem delajte naprej. Videli boste, da vam bo lažje. Te kratke sekunde sprostitve so dragocene. Sicer pa naj se zgoraj del telesa vedno premika v smeri gibanja roke in vsaka mišica naj se prilagodi ritmu dela. Mišice se tako ne bodo prehitro utrudile.

PIJTE JOGURTI!

Če postanete med delom lačni ali žejni, vam svetujemo kozarec jogurta — to je najboljši in najbolj zdrav poživilo. Znano je, da bolgarski kmetje dolgo živijo in da se imajo za to zahvaliti jogurtu. Mlečna kislina v jogurtu učinkuje nadvse ugodno na ves organizem. Tudi kislo mleko je prav tako hranljivo in zdravo.

Če jogurta ne marate, pijte zelenjavni sok, ki prežene utrujenost. Ni boljše kot korenčkov sok! Ali pa mešan sok zelene, korenja, paprike, zelja, peteršiljevih korenin itd. (Sokovnik na električni pogon bi bil potemtakem tudi splošno potreben gospodinjiskemu pripomoček, čeprav pri nas tega menda še ne vemo.) Najbolje, da popijete kozarec soka kot koktajl pred glavnim obrokom.

M. E.

A. TÜLLMANN: LJUBEZENSKO ŽIVLJENJE

KAMASUTRAM, HM, HM...

Velika dežela Indija je glede ljubzenske literature posebno širokogrudna. Tako indijska profana literatura kot religiozni spisi vsebujejo mesta, ki jih spodobni Evropejci ne bi zlahka prenesli. V Evropi je najbolj znan indijski ljubzenski priručnik »Kamasutram«, ki je že nekajkrat preveden — vsaj v skrajšani in poče-deni obliki. Avtor Vatsayana je svojo modro knjigo spisal že davno pred našim štetjem in z obdelavo teme dokazuje, da je bil presenetljivo izobražen mož, saj ne navaja samo napotkov za raznolike možnosti spolne združitve, marveč se pametno in temeljito loteva tudi psiholoških in medicinskih problemov. Vse do nedavna bi se evropski učenjaki lahko pri njem marsičesa naučili.

Prvi del knjige obravnava mnogo-

tere ženske umetnosti — kot pogoje za zadovoljiv zakon — torej kuhanje, delo na polju, ročna dela pa tudi petje, muziciranje, ples in modeliranje. Naslednji del je posvečen spolnim odnosom, ki jih Vatsayana garnira z najbolj nenavadnimi variacijami, kamor evropska fantazija niti ne seže. Ob tem se avtor pomudi ob različnostih in posebnostih spolov, lokih vzne-mirjenja in telesnih pogojev, tako da se lahko modernosti njegovih nazorov samo čudimo. Pri tem je osupljivo, da raznih spolnih razvad in zablod, ki smo jih omenili v enem prejšnjih poglavij našega razpravljanja, sploh ne pozna. Očitno je, da avtor pri vsej svoji temeljitosti zanje ni vedel.

Tretji del govori o osvajanju žene in je zelo poetičen. Vodi nas skozi

celotno ljubzensko življenje Indijcev tja do poroke. Zatorej se četrti del pomudi pri zakonu. Tu so napotki zoper otopitev v zakonu in popis življenja v znanosti. Peti del govori o izvenzakonski ljubezni in predstavlja vsega 24 moških in 40 ženskih tipov. V njem popisuje Vatsayana tudi zakonsko zvestobo in njeno utemeljenost. In slednjič šesti del: temeljita razprava o tedanji indijski prostituciji in nadvse prizanesljiva sodba o njej. Avtorju ni odveč naštevati prava poklona napotila prostitutkam, nakar konča svoj nazorni pouk s popisom neobhodnih ljubzenskih napitkov in čarovnij v sedmem, zaključnem poglavju.

Samo za močne mlade (evropske) živce...
PRIHODNJIC: FILMSKA EROTIKA

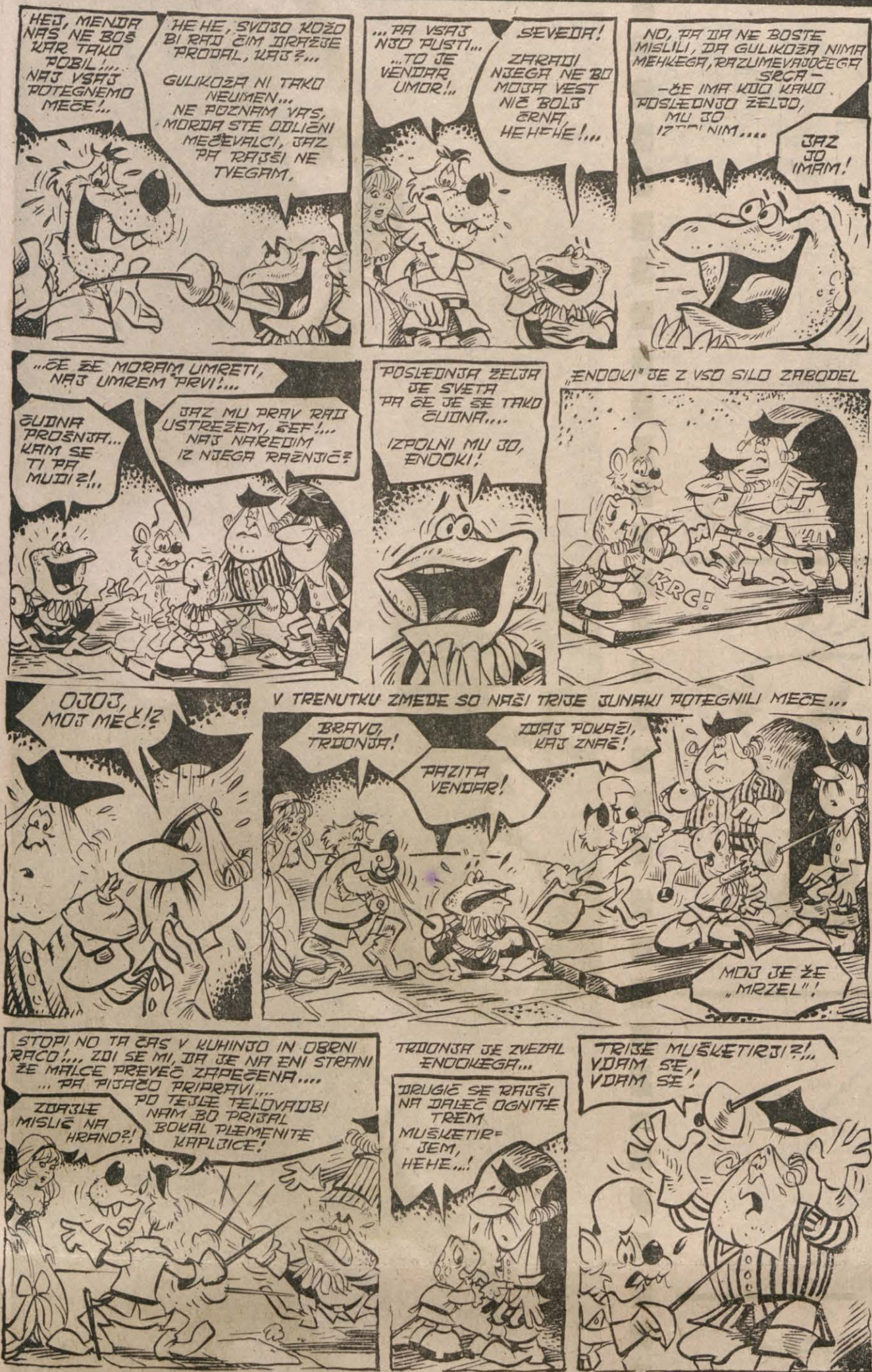
Indijska princesa s služabnico pri toaleti (1750)

**kdor ponudi DONAT
ponudi
zdravje**

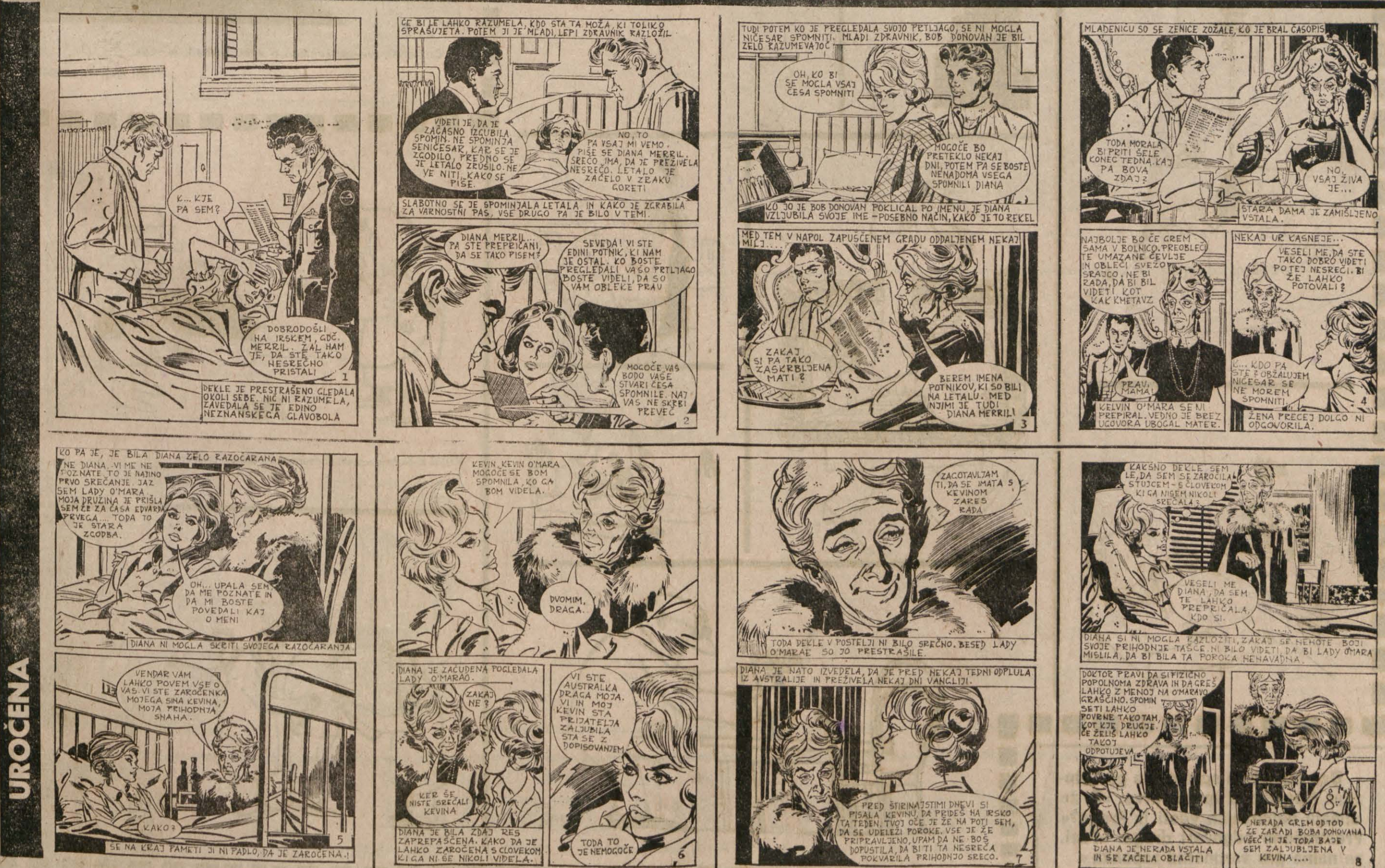

celovška 32
tel. 313-062

TRIJE MUŠKETIRJI

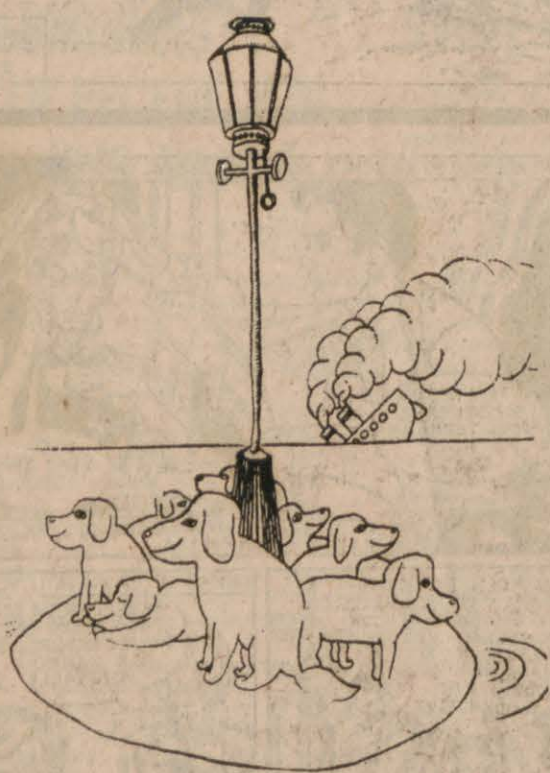
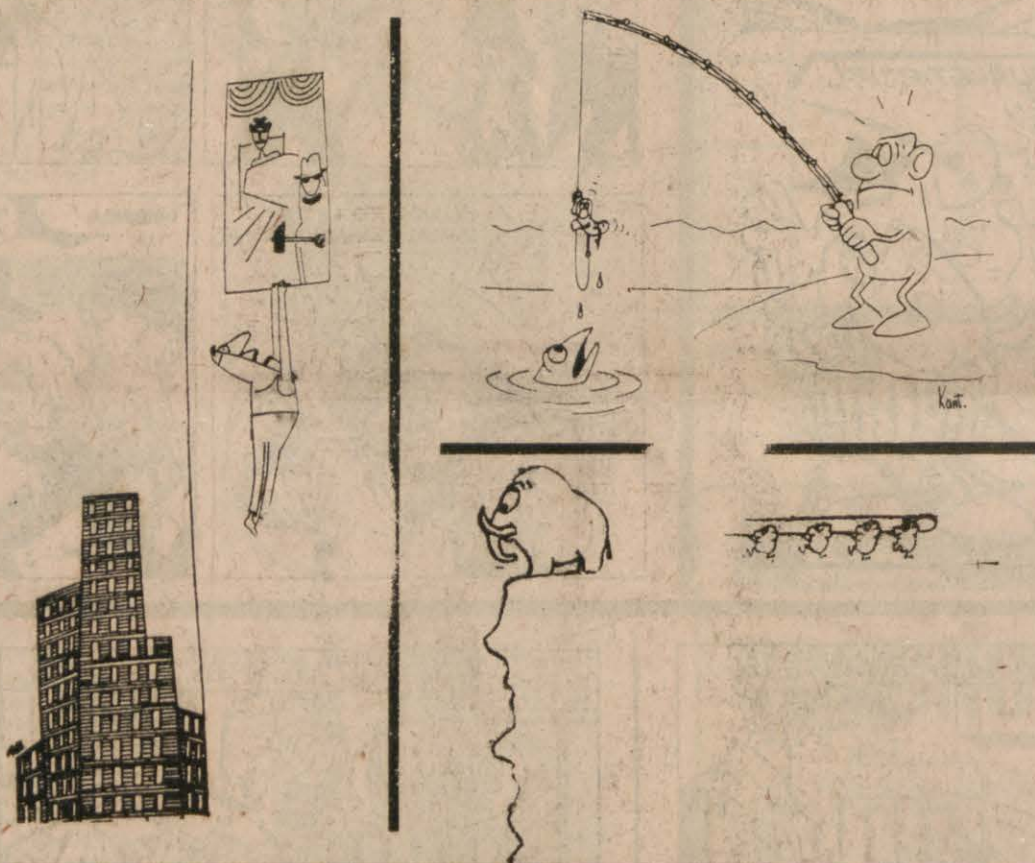
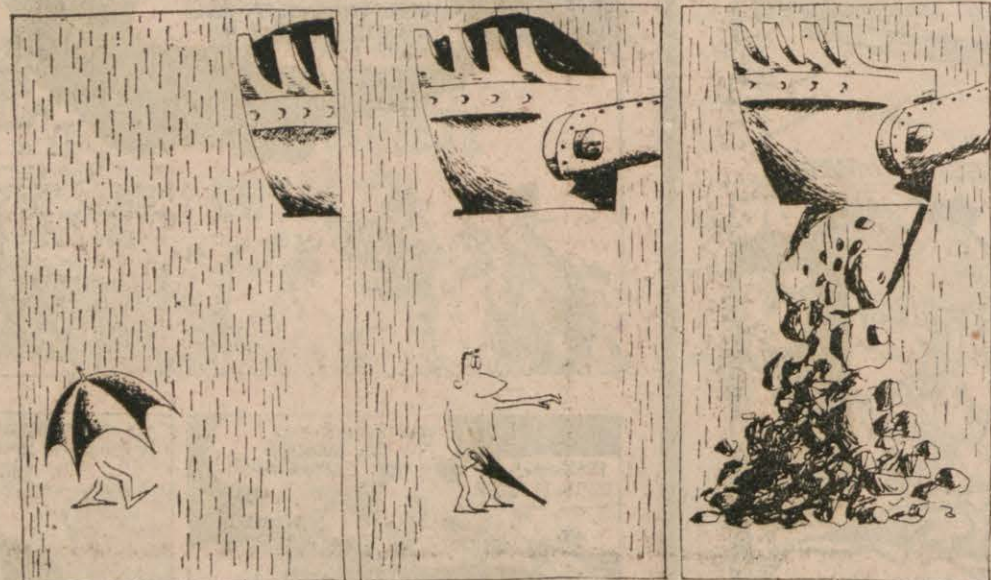
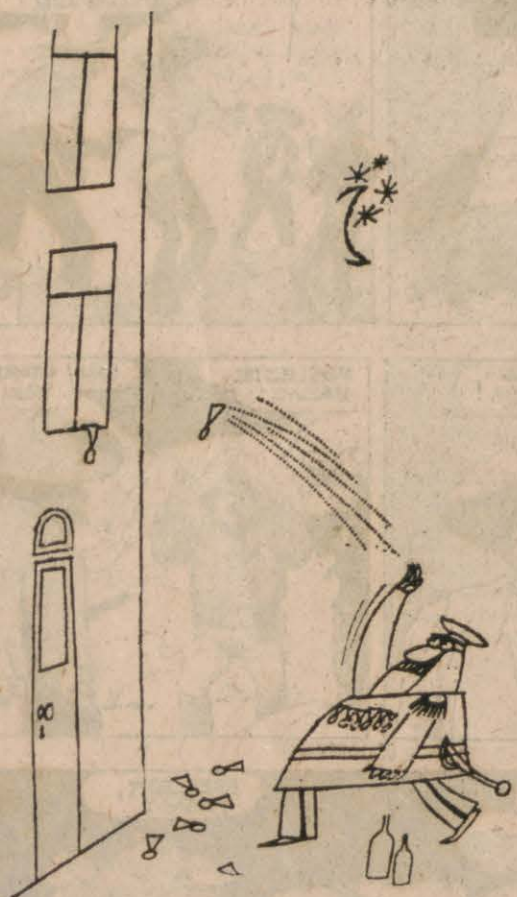
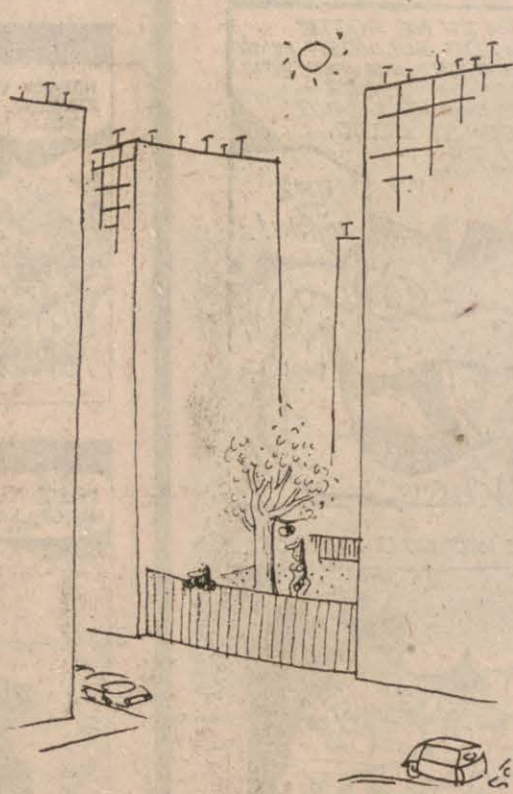

PUSTOLOVŠČINE CISCA KIDA

... Žito je še na polju, živina nima kaj jesti, otroci ne znajo rešiti domače naloge, ti pa tukaj onegaviš!

Ce hočeš zvedeti resnico o sebi, razhudi soseda.
Češki ljudski pregovor

Najbrž si že spet zapravil denar za to bedasto loterijo!

Dve bučki se sprehajata po Leipzigu. Nenadoma vpraša prva: »Si že slišala najnovejše vesti iz Prage?« Prestrašeno odgovori druga: »Pazi, za nama gre varnostna zaponka.«

